

RECULL DE PREMSA CAP DE SETMANA

25/11/2013

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

 accesso

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
24/11/13	ESCARRÉ / EL PUNT AVUI	5	1
24/11/13	L'ABAT ESCARRÉ A 'LE MONDE' / PRESENCIA	6	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
23/11/13	NACE 'ECONOMISTA AGUA Y MEDIO AMBIENTE', LA REVISTA GRATUITA DEL SECTOR / EL ECONOMISTA	8	1
23/11/13	EL FISCAL PIDE INVESTIGAR SI EL SISTEMA DE LOS ERE SE EXTENDIÓ A CANAL SUR / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	9	1
23/11/13	6.000 EUROS PER CADA TÓMBOLA' / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	10	1
23/11/13	A. DE SALAS: "LOS MEDIOS DEBEN CAMBIAR EL MODELO DE PAPEL" / EL ECONOMISTA	11	1
23/11/13	LUCES Y SOMBRAS PARA UN FUTURO EN RED / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	12	2
23/11/13	TVE CREA UNA APLICACIÓ PER GRAVAR I COMPARTIR VÍDEOS EN DIRECTE / ARA	14	1
23/11/13	CANAL 9 TIENE COMPROMETIDOS CON LAS AUTONÓMICAS 12 MILLONES / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	15	1
23/11/13	UNA DECISIÓ INJUSTIFICABLE / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	16	1
23/11/13	SOTA TÀLEM / DIARI DE GIRONA	17	1
23/11/13	L'ARA, TERCER DIARI MÉS LLE A CATALUNYA, SEGONS EL CEO / ARA	18	1
23/11/13	NACE MAGINE, NUEVA PLATAFORMA DE TELEVISIÓN ON-LINE / LA RAZON	19	1
23/11/13	COMCAST S'INTERESSA PER TIME WARNER / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	20	1
24/11/13	LA RAZÓN PREMIARÁ CON 6.000 EUROS AL ESTUDIANTE DEL AÑO / LA RAZON	21	1
24/11/13	Genís Sinca: «VAIG DECIDIR SER ESCRITOR DESPRÉS QUE EM POESSIN UN ZERO EN REDACCIÓ PERIODÍSTICA» / REGIO 7	22	2

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
24/11/13	UNA MISSIÓ BÀSICA per Pep Collelldemont / EL PUNT AVUI	24	1
24/11/13	CON VARGAS LLOSA, POR EL VALOR DEL PERIODISMO / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	25	2
24/11/13	L'ARA CELEBRA TRES ANYS DE PERIODISME / ARA	27	2
24/11/13	ELS PERIODISTES DE DÉU / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	29	1
24/11/13	EL PERIÓDICO I CAPRABO UNEIXEN FORCES PER AL GRAN RECAPTE / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	30	1
24/11/13	EL DESALOJO DE LOS 'TROLLS' por TOMÀS DELCLÓS / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	31	2
24/11/13	¿DE QUINS VALORS PARLEM? per Eva Peruga / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	33	1
24/11/13	ALLÒ QUE NO ES PUBLICA per Josep Rovirosa / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	34	1
25/11/13	LOS INGRESOS DE LAS REVISTAS SE HUNDEN / EL ECONOMISTA (ED. LUNES)	35	1
25/11/13	REFORMES DE VIDRE / EL PUNT AVUI	36	1
25/11/13	LA TELE DEL FUTURO VIAJA EN SATÉLITE / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	37	1
25/11/13	EL FOTÓGRAFO DE LA VIDA SALVAJE VISITÓ ESPAÑA CON MOTIVO DEL 125º ANIVERSARIO DE «NATIONAL GEOGRAPHIC» / LA RAZON	38	2
25/11/13	LA GUARDIA CIVIL PREMIA HOY A LUIS DEL OLMO, SAGRARIO ORTEGA Y TVE / LA GACETA DE LOS NEGOCIOS	40	1
25/11/13	ELS PRINCIPIS EN EL PERIODISME / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	41	1
25/11/13	L'AUGE DE SUSANA DÍAZ AL PSOE NO LI FA GRÀCIA A 'EL PAÍS' / ARA	42	1
25/11/13	MOR EL PERIODISTA ALACANTÍ ENRIQUE CERDÁN TATO / ARA	43	1
25/11/13	TVE LLANÇA UNA 'APP' QUE PERMET GRAVAR VÍDEOS DE PROGRAMES / LA VANGUARDIA (ED.CAT) VIURE A BARCELONA	44	1
25/11/13	'EL DÍA DESPUÉS', DE CANAL+, PRESENTA EL FOTÒGRAF DEL BARÇA / LA VANGUARDIA (ED.CAT) VIURE A BARCELONA	45	1

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

SELECCIÓ DE LES NOTÍCIES DEL SEU INTERÈS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

Vuits i nous Escarré

Manuel
Cuyàs

Al local del Col·legi de Periodistes de Catalunya han inaugurat una petita exposició sobre les declaracions de l'abat Aureli Escarré a *Le Monde*, ara fa cinquanta anys, i les reaccions furibundes en contra dels diaris i les autoritats d'aquí. No ho explica pas tot.

Un dia la meva germana Marta va arribar de col·legi dient que una monja havia dit a classe que "*este abad Escarré es un loco que sólo se quiere hacer notar*". El pare es va posar el barret, es va estarrufar el bigoti i va anar a veure la monja. La religiosa, impressionada per aquell home que li feia retrets, va amb prou feines balbucejar: "*Yo soy una po-*

bre monja que no sabe nada." El pare, en comptes d'ablanir-se, es va enfurismar més. "Doncs si no saps res, calli." Quan va tornar a casa l'esperàvem per victorejar-lo, i durant un temps va ser la personificació de l'heroi. Quin pare.

Uns anys més tard vam quedar tots parats, i el pare el primer, quan vam llegir en un llibre una aproximació a la figura de l'abat Escarré que si no el titllava de boig sí que donava la raó a la monja pel que fa a la seva obsessió per la notorietat. Aquesta observació i altres provenien d'Hilari Raguier, monjo de Montserrat, catalanista fins al moll de l'os com el pare.

Per aquell temps, les monges del col·legi de la meva germana van protegir les finestres de l'edifici escolar amb unes mampares de vidre translúcid fins a mig ai-

ANTHONY GARNER

re de l'obertura per impedir que les nenes mirassin els nois del carrer. Entre aquests nois hi era jo, que cada tarda passava amb els meus companys d'escola per davant del col·legi de les monges per mirar i ser mirats. El col·legi subsisteix, amb les mampares de les finestres posades, però fa molt temps que no és regentat per les monges, i ara és un parvulari. Un dia que em vaig trobar els nous responsables del centre els vaig ex-

plicar l'origen dels vidres protectors i, pensant en una venjança pòstuma, els vaig dir que els podrien retirar i restituir la imatge original a les finestres. No van saber de què els parlava i em van acabar dient que felicitaven les monges perquè les mampares ara eviten que els nens caiguin al carrer.

Aquelles monges que "*no sabían nada*" poden estar contentes. Cinquanta anys després, la història les ha absolt en tot.

Fets i webs

L'abat Escarré a 'Le Monde'

Qui per al moviment pels drets civils dels afroamericans dels EUA va ser un punt culminant el discurs *I have a dream* de Martin Luther King d'ara fa 50 anys, en l'àmbit del nostre país, també ara fa mig segle, l'entrevista [abatescarre50.cat/p/lentrevista.html] amb l'abat de Montserrat [www.abadiamontserrat.net], Aureli Maria Escarré [goo.gl/Fscwp9], a l'influent diari francès *Le Monde* va significar un tombant per als catòlics catalans, en el context del franquisme. Les seves declaracions [goo.gl/YkSJ7Y] en defensa de la justícia social, la democràcia, la llibertat i la identitat catalana foren publicades en primera plana el 14 de novembre del 1963 –i un dia abans a *O Estado de São Paulo*–, i van fer públic un corrent d'opinió creixent entre catòlics catalans que volien un futur democràtic per al seu país i una funció i una actitud diferents de l'Església en conjunt. El 1963, el Vaticà havia promulgat l'encíclica *Pacem in Terris*, que avalava el respecte i la defensa dels drets humans i els règims democràtics. En aquest context, Escarré va considerar [goo.gl/PYwwx5] l'oficialment catòlica Espanya, des de la potent plataforma de *Le Monde*, un Estat que no obeïa els principis bàsics del cristianisme. Pocs dies després, i en plena irritació del ministre d'Informació i Turisme franquista, Manuel Fraga, es va clausurar Òmnium Cultural i fou assaltat el Casal de Montserrat a Barcelona. A més, el 12 de març del 1965 Escarré va agafar un avió cap a l'exili a Milà [tornaveu.cat/edicio-81/referent]. En el cinquantenari de les declaracions, la Comissió Escarré [www.abatescarre50.cat] de l'APEC [www.apec.cat] ha inaugurat l'exposició *Prensa i dictadura: l'abat Escarré a 'Le Monde'*, al Col·legi de Periodistes a Barcelona.

Va considerar l'oficialment catòlica Espanya un Estat que no obeïa els principis bàsics del cristianisme

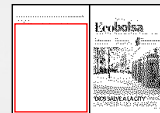
El 12 de març del 1965 l'abat Escarré va agafar un avió cap a l'exili a Milà

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

SELECCIÓ DE LES NOTÍCIES DEL SEU INTERÈS

Nace 'elEconomista Agua y Medio Ambiente', la revista gratuita del sector

Con el nuevo mensual, que se estrena el 26 de noviembre, serán ya doce las publicaciones digitales

elEconomista MADRID.

Suma y sigue. *elEconomista* vuelve a sorprender a sus lectores con el lanzamiento al mercado de una nueva e innovadora publicación: *elEconomista Agua y Medio Ambiente*, la primera revista del sector diseñada exclusivamente para los distintos soportes digitales.

Esta revista cuenta con una maquetación horizontal que permite leerla cómodamente desde un ordenador, iPad, iPhone o en su teléfono Android. Del mismo modo, es posible descargarla fácilmente desde la web o, simplemente, utilizar el visor para leerla en el lugar donde se encuentre.

elEconomista Agua y Medio Ambiente saldrá este martes 26 de noviembre y tendrá una periodicidad mensual. Abordará todos los temas de plena actualidad de este sector y que son de especial interés y utilidad para el lector.

Lo que encontrará

La revista tendrá espacios dedicados a todos los temas de actualidad de los diferentes ámbitos que están relacionados con el agua y el medio ambiente, reportajes especiales y entrevistas con los personajes más destacados del sector.

Todo ello distribuido en secciones interactivas que permiten el acceso a contenidos audiovisuales relacionados. También cuenta con un apartado denominado *Internacional*, en el que se pone especial atención a la constante expansión internacional que vive el sector y la relevancia de España como país pionero en la construcción de infraestructuras hidráulicas por su escasez de recursos hídricos.

La revista incluirá, además, una agenda en la que se busca hacer un repaso de todos los encuentros, jornadas, charlas y debates que afectan al sector y que pueden resultar de especial interés para los lectores, entre otras novedosas secciones. (Ver cuadro adjunto).

Así, *elEconomista Agua y Medio Ambiente*, que estará a cargo de Rodrigo Gutiérrez, destacado periodista de *elEconomista*, tendrá como tema prin-

Descubre lo que contiene 'elEconomista Agua y Medio Ambiente', la revista digital del sector

- 1 **PORTADA:** Recoge las informaciones más relevantes del número, dando mayor protagonismo en función del peso informativo.
- 2 **EDITORIAL:** En este apartado incluiremos la línea editorial de la revista en relación al tema principal del número.
- 3 **IMAGEN:** Espacio reservado para las fotografías más impactantes relacionadas con el agua y el medio ambiente.
- 4 **ACTUALIDAD:** Esta sección está destinada al tema principal de apertura de la publicación.
- 5 **BREVES:** Espacio para diferentes informaciones de menor entidad relacionadas con el mundo del agua y el medio ambiente.
- 6 **ENTREVISTA:** Sección pensada para incluir las entrevistas con los personajes más relevantes del sector.
- 7 **CICLO DEL AGUA:** Recogeremos las informaciones vinculadas al saneamiento, depuración, etc.
- 8 **REGANTES:** Páginas destinadas a las informaciones más relevantes que tengan que ver con los regantes, políticas, etc.
- 9 **CUENCAS HIDROGRÁFICAS:** Los planes hidrológicos que se ejecutarán durante los próximos años se seguirán en esta sección
- 10 **MEDIO AMBIENTE:** Contenidos sobre la sostenibilidad medioambiental, como el reciclaje o ahorro energético.
- 11 **INTERNACIONAL:** Se incluyen informaciones relacionadas con las empresas que actúan en estos ámbitos en el extranjero.
- 12 **TRIBUNA:** Los artículos de opinión de los mejores expertos del sector del agua y del medio ambiente tendrán aquí su espacio.

cipal en este primer número las conclusiones que se deriven del *Agora* que esta cabecera organiza el lunes 25 de noviembre con el ministro de Agricultura, Alimentación y Medio Ambiente, Miguel Arias Cañete.

Este primer número también incluye, en la sección *Ciclo del Agua*,

la factura final del plan de desaladoras puesto en marcha por el anterior Ejecutivo. Una polémica iniciativa que ahora se encuentra con la problemática añadida de que muchas de estas infraestructuras están paradas por los elevados costes que supondría ponerlas en marcha.

En la sección de *Regantes* se ana-

lizará uno de los pactos de agua más importantes de cuantos se han alcanzado en España en los últimos años: el que regula el trasvase Tajo-Segura. Un pacto acordado por las cinco comunidades autónomas afectadas, que da certidumbre a los regantes que se benefician de este trasvase.

Por el lado del medio ambiente, la revista digital incluye un reportaje sobre la convivencia de los oleoductos con la fauna y la flora de los parques naturales por los que atraviesan en España. Para ello, contamos con la experiencia de una de las empresas más importantes del sector, que con ayuda de las agrupaciones ecologistas ha logrado que este tipo de conductos se adapten sin alterar el entorno natural.

Descárguela gratuitamente

La revista, que saldrá mensualmente el primer martes de cada mes, podrá encontrarla fácilmente a través del kiosco de *elEconomista.es* o accediendo a la dirección www.economista.es/kiosco, donde estará disponible para descargarse gratuitamente. Igualmente, podrá registrarse previamente utilizando una cuenta de correo electrónico y de esta manera recibir cada nuevo número de la revista cómodamente por email. En el lugar donde se encuentre, dentro o fuera de España, tendrá la opción de acceder, desde su ordenador, iPad, iPhone o su dispositivo Android, a la revista más completa e innovadora del sector.

Además, *elEconomista Agua y Medio Ambiente*, junto con las once revistas digitales precedentes,

cuenta con un portal de Internet específico (www.economista.es/agua) y una dirección de Twitter (@eMedioambiente), en la que los usuarios podrán estar informados en todo momento de las noticias vinculadas al mundo del agua y el medio ambiente.

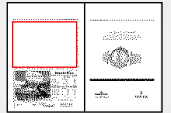
Se trata, en definitiva, del decimotercer proyecto editorial que lanza *elEconomista* y que forma parte de la gran revolución en la prensa escrita que puso en marcha *Ecoprensa* a mediados de 2011. Así, la nueva revista gratuita se suma a *ecomotor* (en papel) y a las publicaciones digitales *Economía Real*, la revista jurídica *IurisLex*, *elEconomista Sanidad*, *elEconomista Energía*, *elEconomista Alimenta-*

Tiene innovadoras secciones que incluyen espacios interactivos para visualizar vídeos

ción, *elEconomista Transporte*, *Seguros Magazine*, *elEconomista Consumo*, *elEconomista Inversión*, *Golf Magazine* y *elEconomista Tecnología*. Todas con una gran acogida en el mercado.

Con todo, los trabajos de innovación en esta casa no se detienen y la búsqueda de nuevas soluciones tecnológicas y contenidos atractivos para el lector siguen adelante. El laboratorio está a pleno rendimiento y próximamente habrá nuevas sorpresas.

>POLÍTICOS BAJO SOSPECHA 'Caso Invercaria'

El fiscal pide investigar si el sistema de los ERE se extendió a Canal Sur

Solicita que se abran diligencias sobre el manejo de fondos en ocho empresas públicas

Viene de primera página

Los nuevos casos se desgajarían de la información remitida al juzgado por la Intervención General de la Junta de Andalucía dentro de las diligencias del caso *Invercaria*. En concreto, de la memoria de trabajos de la Intervención del año 2006, aportada a la causa a petición de los fiscales y de la acusación popular que ejerce el PP.

En esa memoria, la Intervención alertaba de «defectos en la contabilización de las transferencias de financiación» en favor de nueve empresas o agencias públicas de la Junta: la Agencia Idea; la empresa pública de Gestión de Programas Culturales; la empresa pública de Desarrollo Agrario y Pesquero; la agencia de comercio exterior Extenda; la empresa de gestión medioambiental Egmasa; la empresa pública Deporte Andaluz; el Gestor de Infraestructuras de Andalucía Giasa; la Radio Televisión de Andalucía (RTVA), y la empresa Turismo de Andalucía.

En su escrito dirigido al juez Juan Gutiérrez Casillas, los fiscales Anticorrupción piden que se investiguen las transferencias a ocho de esas nueve agencias o empresas, ya que el caso de Idea ya está *sub iudice* en

el Juzgado de Instrucción número 6 de Sevilla, en el sumario del caso ERE que instruye Mercedes Alaya.

Los fiscales recogen una de las advertencias del interventor en su memoria del año 2006, que alertaba de que «se han puesto de manifiesto irregularidades en la tramitación de los expedientes administrativos utilizados por algunas consejerías para el envío de fondos» a sus empresas y agencias.

«De tal modo que, de forma indebida», advertía el interventor y recoge ahora la Fiscalía, «el expediente administrativo de transfe-

rencia de financiación ha sido tramitado para financiar operaciones de encargos de ejecución, subvenciones excepcionales u otros que habrían requerido una tramitación administrativa propia y sometida a fiscalización previa».

Como se viene informando desde el inicio del caso ERE, la transferencia de financiación es un mecanismo de gasto recogido en la normativa y que puede ser utilizado para sufragar gastos corrientes de las empresas y organismos públicos, para equilibrar sus cuentas de pérdidas y ganancias o para en-

jugar pérdidas de años anteriores.

Por esa peculiaridad en los gastos, esas transferencias de financiación están exentas de fiscalización previa, es decir, se puede utilizar el dinero sin necesidad de la autorización previa del interventor.

La ilegalidad consistiría en utilizar ese dinero, una vez transferido a las empresas y agencias, no para sufragar gastos corrientes o enjugar o equilibrar pérdidas sino para pagar subvenciones o realizar otros tipos de gastos que sí deberían ser autorizados previamente por la Intervención.

En un escrito dirigido el martes al juez Juan Gutiérrez Casillas, los fiscales Fernando Soto Patiño y Manuel Fernández Guerra advierten de que de la memoria de la Intervención «se desprende la utilización de las transferencias de financiación para el abono final por parte de las empresas y agencias públicas reseñadas de subvenciones excepcionales y encargos de ejecución que no han sido objeto de fiscalización previa siendo exigible en ambos casos».

Anticorrupción pide investigar estos nuevos hechos para averiguar «si la utilización del reseñado procedimiento puede ser constitutivo de ilícito penal» y cita expresamente la «prevaricación o/y malversación de caudales públicos, de existir menoscabo de los mismos».

Los fiscales recuerdan que el uso de dicho sistema por parte de la Agencia Idea está siendo ya objeto de investigación por la juez Mercedes Alaya y que, en todo caso, los hechos no tienen «conexidad» con la investigación del manejo de los fondos en *Invercaria*, por lo que piden que se instruyan nuevas causas, una por cada empresa, excluyendo a la Agencia Idea.

Hace unos días, el PP, que está personado como acusación popular tanto en los ERE como en *Invercaria*, ya informó a la juez Alaya de la existencia de esta documentación. En aquel escrito, advertía de que los documentos evidenciaban que el Consejo de Gobierno tuvo conocimiento de las prácticas ilegales años antes de saltar a la luz los escándalos.

Guerrero, aval de 'legalidad'

Sevilla
El ex director general de Trabajo de la Junta Francisco Javier Guerrero, imputado por los ERE falsos, dijo a un «intruso» que su ayuda era legal puesto que la aprobaba él mismo.

José Manuel Casado declaró ayer como imputado ante la juez Alaya y dijo que fue inclui-

do en el ERE de la empresa cordobesa ABB tras una mediación del ex director general.

Según este imputado, en aquellos momentos tenía problemas personales y familiares y Guerrero le citó en un bar de Córdoba.

Este hombre fue incorporado en el ERE de la empresa ABB, donde

había sido presidente del comité de empresa, pese a no reunir los requisitos de edad.

Guerrero le informó de que le podría meter en el ERE si aceptaba ser miembro de la comisión de seguimiento. Cuando le preguntó si eso era legal, Guerrero le respondió: «¿Cómo va a ser ilegal si lo

aprueba el director general de Trabajo?».

También declaró ayer Cristóbal Martínez Victoria, amigo de Guerrero, que fue presidente del comité de empresa por CCOO de Azucareras Reunidas de Jaén, se prejubió en 2006 de la empresa y además fue incluido en las ayudas para la limpieza pública de Granada y percibió prestaciones por desempleo.

EL MALBARATAMENT A LA TELEVISIÓ PÚBLICA

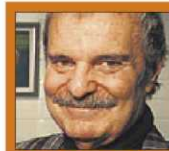
6.000 euros per cada 'Tómbola'

► EL PSVP denuncia el que cobraven de Canal 9 Jesús Mariñas i José Luis Moreno, entre altres

LAURA L. DAVID
VALÈNCIA

El comentarista del cor Jesús Mariñas cobrava 6.000 euros per cada intervenció a *Tómbola*, i 1.000 euros més «cada vegada que s'asseia una estona a parlar de la vida privada de la gent» en el magazín diari de Canal 9 *Matí, matí*. María Abradelo va cobrar el 2002, època en què presentava l'espai infantil *Babalà* i el format de

karaoke *Canta, canta*, un total de 270.000 euros, més IVA... El diputat socialista a les Corts Valencianes Josep Moreno va revelar dijous passat nous documents del malbaratament portat a terme a la radiotelevisió valenciana, i ha acusat el PP d'organitzar «la destrucció i desaparició de les proves» que, a parer seu, podrien demostrar com l'ens ha arribat a acumular 1.200 milions de deute.

Jesús Mariñas

6.000 €
per 'Tómbola'

José L. Moreno

2.025.770 €
per 'Planta 25'

María Abradelo

270.000 €
per 2 espais

Més exemples: els 6.000 euros que rebia el periodista Carlos Dávila per presentar un programa, o el cas d'Adriàtica, una de les productores del ventríloc José Luis Moreno (que ha aparegut vinculat al presumpte finançament il·legal del PP, tal com va recordar el diputat socialista). Segons el diputat socialista, aquesta empresa va obtenir un contracte per 2.025.770 euros, més IVA, pel programa *Planta 25*, «que constava de 58 capítols, de menys d'una hora, dels quals ningú se'n recorda, perquè es programaven en horaris sense sentit». Segons va explicar Moreno, *Planta 25* tenia el mateix cost que «487 hores de magazins, concursos i programes de *prime time*».

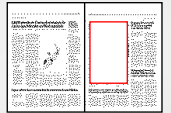
A més dels sous «extraordinaris» i «inexplicables» que cobraven les grans estrelles, el diputat socialista ha denunciat que a RTVV «s'han practicat sobrecostos de manera contínua, ja que els directius de la cadena feien un ús poc explicable del diner públic». Segons els documents a què el PSPV-PSOE ha tingut accés, Jesús Wolstein –un exdirector de Ràdio 9– «carregava despeses extres d'habitació en un hotel d'Alacant per tres dies que pujaven a 1.666 euros», i «Victor Llanes, un

Un directiu va carregar a RTVV una estada en un hotel de Miami del 29 de desembre del 1999 al 2 de gener del 2000

directiu, que apareix firmant els contractes de la productora de José Luis Moreno, va carregar a la subdirecció econòmica de RTVV una estada en un hotel de Miami entre el 29 de desembre i el 2 de gener de l'any 2000».

Els socialistes valencians creuen que «tot això és només la punta de l'iceberg» i, per això, han tornat a demanar una comissió d'investigació sobre RTVV. El «saqueig» a Canal 9 i Ràdio 9, descriu Moreno, «es va fer a partir de tres eixos: sobrecostos, de més magnitud que els dels grans esdeveniments o les obres faraòniques; contractes inexplicables amb persones que no justificaven en cap cas els honoraris que se'ls pagaven, i abús de les despeses de les línies de diner públic a què accedien alguns directius».

«Tota aquesta pressa per tancar la TV i per dissoldre l'empresa té a veure amb evitar el coneixement i la fiscalització de tots els documents i de tots els contractes», va dir Moreno, que també creu que el PP ha fet un «encàrrec fonamental» al «quintet de liquidadors» que ha col·locat al Consell de RTVV: «Recuperar el control polític i el control dels documents».

EL FUTURO DE LA PRENSA

A. de Salas: "Los medios deben cambiar el modelo de papel"

El presidente de Ecoprensa, editora de 'elEconomista', intervino en un evento organizado por Clairfield International

elEconomista MADRID.

El nuevo modelo de los medios de comunicación exige minimizar los costes que genera el papel, potenciar la calidad de las web y apostar por la externalización. Ésta es la fórmula que desgranó Alfonso de Salas, presidente de Ecoprensa -editora de *elEconomista*- en su intervención, el pasado jueves, en el marco de la reunión trimestral de la firma de asesoría Clairfield International, celebrada en el madrileño Club Financiero Génova.

"El modelo de prensa escrita anterior a la crisis ha muerto", aseguró De Salas, quien explicó que entre 2007 y 2012 la caída de la publicidad impresa en España fue del 62 por ciento, muy por encima de la sufrida en Estados Unidos y, de media, en Europa occidental. "Muchos medios españoles están buscando la solución a sus problemas en el papel y no es por ahí por donde van los tiros", añadió.

Dentro de su apuesta por reducir al mínimo los costes generados por el papel, la impresión y distribución, *elEconomista* se la jugó -con éxito- al reducir la paginación a 32 páginas los días laborables y ajustar el número de puntos de venta, recordó. ¿Desaparecerá el periódico impreso? No, al menos "en un futuro previsible", porque "el papel sigue siendo el generador de la marca y la credibilidad de un medio", señaló el presidente de Ecoprensa.

De Salas se refirió a que los móviles, junto con los ordenadores, son soportes de vital importancia: el 17 por ciento de los lectores de *elEconomista.es* ya acceden a él a través de sus *smartphones*, mientras que de las tabletas procede el 8,3 por ciento de las visitas.

Alfonso de Salas, presidente de Ecoprensa, durante su intervención. F. VILLAR

'elEconomista' desafía la crisis publicitaria

Mientras que entre los años 2007 y 2013 la facturación publicitaria del conjunto de la prensa española ha caído un 64 por ciento, la de Ecoprensa ha aumentado en un 35 por ciento. Ello se debe en buena parte a la gran apuesta de la editorial por Internet, un soporte en el que la facturación publicitaria ha crecido un 415 por ciento en los seis últimos años.

El presidente de Ecoprensa recordó los hitos que, siguiendo todas esas pautas, ha alcanzado *elEconomista.es*. Con sus seis millones de usuarios únicos, según los datos de Comscore, se ha posicionado como el tercer portal económico del mundo, por detrás de *The Wall Street Journal* y de *Financial Times*. También es el primer portal económico en habla hispana y portuguesa, a gran distancia de competidores españoles como *Expansion.com* y *Cincodias.com*.

En este sentido, editorial Ecoprensa se ha embarcado en un ambicioso proyecto: la creación de *elEconomistaamerica.com*, con delegaciones en Estados Unidos, México, Perú, Chile, Colombia, Brasil y Argentina.

HUGH FORREST Y MOLLY BARTON Expertos en cultura digital

El director del Festival South by Southwest Interactive de Austin (Texas) —la mayor cita mundial de creación cultural digital— y la responsable de estrategia digital en la editorial Penguin-Random House exponen para EL PAÍS sus teorías, expectativas y temores sobre el presente y el futuro de la Red. Balance: un optimismo abierto, pero barnizado de prudencia

Luces y sombras para un futuro en Red

WINSTON MANRIQUE SABOGAL
Zaragoza

T-s-e-r-r-o-f-h-g-u-h-n-o-t-r-a-b-y-l-l-o-m (o m-o-l-l-y-b-a-r-t-o-n-h-u-g-h-f-o-r-r-e-s-t, si se prefiere)... dentro de una red blanca de letras metálicas que moldean a un hombre gigante que abraza a un menor están dos de los líderes digitales que escriben parte del futuro de la cultura y del mundo. Hugh Forrest y Molly Barton han modificado la estructura genética de crear, promocionar y acceder a la música, al cine, a las innovaciones tecnológicas o al libro. Él, como creador y director del Festival South by Southwest Interactive (SXSW) de Austin (Texas), desde 1994. Ella, como máxima responsable de estrategia digital de Penguin en la editorial Penguin-Random House, al tiempo que lleva las relaciones con empresarios de lo digital y socios en todo el mundo.

Los dos conversan dentro de la escultura hueca *El alma del Ebro*, de Jaume Plensa, en Zaragoza. Son las grandes estrellas del V Congreso Iberoamericano de Cultura, que, bajo el lema *Cultura digital, cultura en Red*, se cerró ayer. Mientras hablan, muchas de las 2.500 millones de personas con conexión a Internet disfrutan de los inventos que ellos han ayudado a sacar adelante y a

Barton: "La venta de libros electrónicos se está frenando en Estados Unidos"

Forrest: "Todos los aparatos van a estar conectados: eso emociona... y aterriza"

dar visibilidad, llámense Twitter, Facebook, e-books y clubs de escritores, músicos o cineastas en Red.

o-d-a-s-a-p-s-e-a-y-o-r-u-t-u-f-l-e... Empieza a lloviznar y la charla entre Forrest y Barton se traslada al Palacio de Congresos, a una sala blanca, de sillas blancas, de paredes desnudas. Son ellos modernos Moiras, Hermes y Casandras que recuerdan el papel clave del mundo hispanohablante en ese futuro. Para empezar, la edición 2014 del SXSW tendrá una sección de tecnología latina, anuncia Hugh Forrest. Y los lectores en español tendrán más ofertas en e-books, según Barton. Ambos coinciden en que la industria y las instituciones culturales deben estar actualizadas sobre los deseos de la gente, "porque ellos van por delante y lo quieren todo, y donde sea". Han auspiciado innovaciones y precipitado avances. Pero ¿cuáles consideran que

son sus principales contribuciones?

Molly Barton. Como editora de libros, nuestro objetivo siempre ha sido inspirar a los lectores con esas historias. Mi contribución más importante a la industria editorial es el proyecto Book Country. Una plataforma digital que crea un puente hacia la gran cantidad de cosas que están pasando en la industria en lo que se refiere a autoedición y a las nuevas formas de edición con respecto a la industria editorial tradicional. Book Country es una forma de dar a los lectores muchas más señales. Una red social de escritores que cuelgan ahí sus obras una vez han comentado el libro de otro escritor, esa es la única condición. Ya hay 12.000 miembros.

Hugh Forrest. Hemos tenido la suerte de estar en medio de muchos cambios tecnológicos. En términos de arte, el punto de inflexión más importante de nuestro crecimiento fue en 2007 con Twitter. Fue su puesta de largo. A partir de ahí hay un antes y un después. Su éxito ha hecho que miles de empresas de reciente creación quieran venir a South by Southwest en busca de ser la próxima Twitter o empresa que viene a descubrir y alcanzar fortuna y riqueza.

a-i-c-n-e-v-i-v-r-e-p-u-s-e-d-s-a-c-i-n-c-é-t... Las alianzas, las fusiones, proliferan casi como única vía de supervivencia en un ecosistema cultural amenazado.

H. F. Un evento como South by Southwest intenta centrarse en los artistas independientes, grupos, cineastas o creadores digitales, y proporciona una especie de contenidos, de sesiones y de paneles para darles herramientas con las que puedan expresar su pasión y convertirla en una profesión. SXSW ha tenido la suerte de crecer. Vienen marcas y empresas más grandes. Los blogs y las redes sociales han proporcionado algo más que una avenida para que las voces independientes prosperen y sobrevivan.

M. B. Lo que me parece interesante de las asociaciones es que pueden ser realmente poderosas por una razón concreta: si estás abierto a las asociaciones puedes mantenerte muy centrado en lo que haces y en lo que otras personas hacen mejor.

a-r-r-e-i-t-a-l-a-o-d-n-a-m-a-l-l-n-ó-i-c-a-n-i-g-a-m-i... la información en Internet es torrencial, abrumadora. El filósofo Daniel Innerarity dice que eclipsa la reflexión y la imaginación...

M. B. Es un tema fascinante porque afecta a nuestro estado mental. Impera la sensación de que nunca terminas de saberlo todo sobre un ámbito. Así que puedes investigar sin parar. Desde el punto de vista de la experiencia del usuario y del diseño, en los proyectos digitales pienso a menudo en cuál es el final del libro y en cómo podemos crear

una experiencia finita que resulte satisfactoria. Además, la forma del libro, aunque sea digital, puede suponer un alivio, porque tienes la sensación de que dominas este ámbito de la información o esta historia en particular.

H. F. South by Southwest es una representación viva de Internet y sigue avanzando sin parar. La idea es que nunca te sientes satisfecho, siempre vas a mantener una lucha incesante por en-

contrar otra cosa mejor. Pero, en realidad, los momentos en los que creo que he tenido las mejores ideas han sido cuando he estado totalmente distanciado de cualquier periódico de Internet o lo que sea.

o-r-u-t-u-f-l-e-d-s-a-i-g-l-a-t-s-o-n... Hay pistas que hablan de una vuelta a lo analógico, parece que la velocidad hacia lo digital empieza a ralentizarse...

M. B. Sí, las ventas de libros

electrónicos están frenándose en Estados Unidos. Existe un entusiasmo por las cosas nuevas. Cuando la gente descubrió Facebook ocurrían muchas cosas, colgaban muchas fotografías y lo integraron en su vida de una manera más natural. Veo a la gente leer e-books y libros en papel. El desafío será encontrar la manera de convertir eso en una experiencia satisfactoria. No creo que haya menos gente que compra li-

V Congreso Iberoamericano de Cultura

bros digitales, sino que nos encontramos en una gran etapa de adopción. En el caso de la música, los grandes aficionados compran vinilo, pero gran parte de la población recurre a Spotify y a otros formatos porque es muy fácil y accesible, y la selección es infinita.

a-s-n-a-c-s-e-d-o-n-r-i-n-e-v-r-o-p-l-e... Todo caduca a gran velocidad. Las incertidumbres y las servidumbres están por todos lados.

H. F. Entre las tendencias del futuro están: Uno, la tecnología instalada en la indumentaria, como por ejemplo ropa con sensores para señalar enfermedades. Dos, el movimiento Maker/Hacker Context o que representa la tecnología del bricolaje. Tres, Internet en las cosas con aparatos inalámbricos para controlar la casa o la oficina a distancia. Cuatro, el aumento del *crowdfunding* como un mercado abierto incluso a

proyectos privados. Cinco, cambios en el sistema educativo, tanto en las herramientas de estudio como en la pedagogía. Seis, modificaciones radicales en el sector sanitario, que incluyen aparatos de autodiagnóstico o dispositivos

En 2014, el festival South by Southwest tendrá una sección de tecnología latina

en forma de tatuaje para controlar la salud. Siete, el transporte 2.0: desde un sistema para ir de una ciudad a otra en tiempo impensable y los ya anunciados viajes privados al espacio o coches no tripulados. Ocho, mejora de la banda ancha, lo que incrementa-

rará las funciones de Internet y por ende sus potencialidades para crear o trabajar. Nueve, auge de las *startups*, empresas que buscan un modelo de negocio donde la innovación sea la esencia. Y diez, el mundo es plano donde la geografía es menos relevante y te instalas en cualquier lugar.

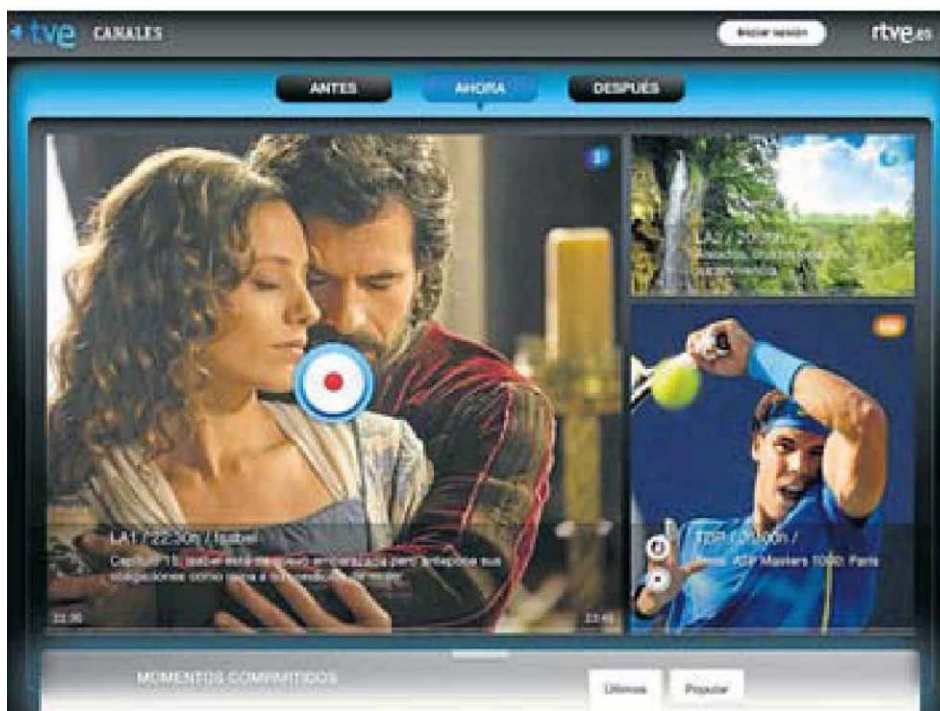
M. B. No hay que temer a las tecnologías. Solo es aterrador si usas las herramientas sin pensar en sus consecuencias.

H. F. Todos los aparatos van a estar conectados o informatizados. Es emocionante, o aterrador. Hay que prepararse para ello. ...o-t-e-l-p-m-o-c-o-g-o-l-á-i-d-l-e-l-a-t-i-g-i-d-n-ó-i-c-i-d-e-a-l-n-e...

Hugh Forrest y Molly Barton, dentro de la escultura *El alma del Ebro*, de Jaume Plensa, en Zaragoza. / DAVID ASENSIO

elradar

L'aplicació +TVE permet gravar i compartir vídeos de programes en directe. TVE

TVE crea una aplicació per gravar i compartir vídeos en directe

ALBERT CASTELLVÍ ROCA

Televisió Espanyola va presentar ahir l'aplicació +TVE, que permet, entre altres coses, capturar en directe fotogrames o vídeos de fins a 30 segons dels programes de La 1, La 2 i Teledeporte, i compartir-los a través de Facebook i Twitter. Els moments més compartits i comentats entraran en un rànquing "actualitzat permanentment" i que es podrà consultar tant des de la mateixa aplicació com a través de la web de TVE. A més, l'app -que des d'ahir es pot descarregar gratuïtament des de les botigues virtuals d'Apple i Google i que funciona tant en smartphones com en tauletes- permet participar en directe en alguns programes, ja sigui votant el millor jugador d'un partit de Champions, comentant un capítol d'una sèrie o opinant sobre quin participant d'un concurs ho està fent millor, per exemple. D'altra banda, alguns

d'aquests espais oferiran informació extra als usuaris de l'aplicació, com ara enllaços a notícies relacionades o vídeos exclusius.

El director de TVE, Ignacio Corrales, va assegurar que la televisió estatal "és una referència en l'adaptació a les noves tecnologies i a les xarxes socials", i que és la cadena no només amb més passat, sinó també "amb més futur", ja que és "la que més presència té en l'entorn multipantalla". Per la seva banda, el responsable de mitjans interactius de RTVE, Ricardo Villa, va explicar que "l'obsessió" de la corporació pública és "omplir la xarxa de vídeos" i que per això s'han proposat "unir la televisió i les xarxes socials barrejades" a l'abast de l'usuari.

Fa dos mesos RTVE ja va llançar el seu servei interactiu Botón Rojo, a través del qual, segons van revelar ahir els responsables de la cadena, més de 600.000 persones s'han connectat a internet a través del televisor.

TELEVISIÓN

Canal 9 tiene comprometidos con las autonómicas 12 millones

Las grandes partidas son derechos deportivos y de cine

ROSARIO G. GÓMEZ
Madrid

La televisión autonómica de Valencia, en proceso de cierre por decisión del presidente regional, Alberto Fabra, tendrá que asumir las facturas comprometidas con terceros aunque apague la señal. La mayoría corresponden a la adquisición de contenidos audiovisuales y a la contratación de servicios. Los derechos pendientes de pago rondarían los 20 millones de euros, según fuentes del ente público, de los que alrededor de 12 corresponderían a la Federación de Organismos de Radio y Televisión Autonómicas (Forta), entidad en la que están representadas 12 corporaciones públicas regionales (todas menos la de Extremadura).

Los contenidos audiovisuales adquiridos con la Forta para el conjunto de los canales regionales están relacionados con tres grandes partidas: los derechos cinematográficos, los deportivos y las agencias de noticias. Fuentes de las autonómicas y del ente regional aseguran que aunque Canal 9 (ahora Nou) deje de emitir

El faro, serie producida por las autonómicas.

deberá hacer frente al pago de los derechos adquiridos a terceros.

En cuanto a los contenidos cinematográficos, la Forta ha suscrito acuerdos a largo plazo con algunas de las principales *majors* (los grandes estudios) estadounidenses. En los últimos años, las autonómicas se han hecho con abundantes catálogos de películas y series de Universal, Columbia y Warner, a través de un mecanismo ventajoso para el conjunto

de las televisiones, que pueden así acceder a las producciones de Hollywood más recientes a precios razonables. En el terreno nacional, las autonómicas se han embarcado en *El faro*, una ficción compuesta por 120 capítulos que cuenta con un presupuesto de 2,7 millones de euros. La Forta comparte también servicios de noticias. Cada cadena paga en función de la población de la comunidad en la que opera.

La roda

Una decisió injustificable

Encara ara no m'ho crec. Per més que hagin repetit per activa i per passiva que sí que ho faran, no m'acabo de creure la notícia del tancament de Canal 9. Una decisió incomprensible perquè és injustificable. Ho és perquè aquesta solució final i fatal ha estat conseqüència d'un cúmul de despropòsits, de gestions maldestres i d'interessos difícilment explicables. Ho és perquè si Canal 9 ha anat perdent progressivament el seu públic ha estat pels pecats d'alguns, clarament identificables, i per la passivitat o la indolència d'uns altres, perfectament corregible.

És evident que no hi pot haver servei públic sense públic i per això el distanciament que s'havia produït entre Canal 9 i la seva audiència posava en qüestió el model que s'estava seguint i també ha estat la causa de la feble protesta política i popular que va acompanyar el procés de l'ERO. Però tot plegat, per més que expliqui el declivi, no justifica en cap cas el tancament definitiu d'un mitjà de comunicació públic.

Tancar un mitjà de comunicació públic és tan greu com tancar una escola o un hospital

Per això és remarcable la recent mobilització, aquesta vegada sí, de múltiples i variades veus al País Valencià per intentar evitar el tancament. Fa uns dies vaig escoltar a Ràdio 9 autogestionada un encadenat interminable de persones i institucions bramant contra la decisió de la Generalitat i defensant les moltes raons de ser de Canal 9.

Que si la llengua, que si els continguts i la informació de proximitat, que si la programació infantil... Cada intervenció era un argument de pes que contradeia les cíniques i perverses justificacions esgrimides des del Govern valencià. Si per alguna cosa som a Europa és perquè entre els valors inqüestionables de la nostra raó de ser com a europeus hi ha la defensa dels serveis públics que ens defineixen. Per això, senyor **Fabra**, vostè hauria de saber que tancar un mitjà de comunicació públic és tan greu i injustificable com tancar una escola o un hospital. =

TORSIMANY

SOTA TÀLEM

Tenir una casa gran –gairebé una baluerna– com és la rectoria de Tossa de Mar, té molts inconvenients i algun avantatge; disposes d'un espai per donar i per vendre i pots estotjar algunes coses que, altrament, no podries. Tot això ve a tomb perquè aquest estiu passat em van oferir una valuosa col·lecció, els gairebé dos-cents cinquanta exemplars de *Tele Estel*, el primer setmanari publicat íntegrament en català durant els darrers anys del franquisme.

En anar-los a endreçar, em vaig trobar a les mans el número 120, corresponent a l'1 de novembre de 1968. Em cridà l'atenció l'emblemàtica portada seguida d'un ampli reportatge: *La mort de l'Abat Escarré*. L'autor, Joan Alavedra. A tota pàgina, Aureli Maria Escarré celebrant la Missa Conventual a l'altar major de Montserrat.

En el moment que escric la columna (dimarts, 20 de novembre de 2013), s'està celebrant al Palau de la Generalitat un acte d'homenatge a Escarré organitzat per un grup d'institucions encapçalades per l'Associació de Periodistes Europeus de Catalunya. Amb motiu d'una efemèride: els cinquanta anys de les explosives declaracions d'Escarré al diari *Le Monde*. (1963-2013).

Era la primera vegada que des de l'interior de l'Estat un notable eclesialístic criticava frontalment el franquisme. El règim no va pair-ho; les campanyes de difamació contra l'Abat Mitrat de Montserrat trobaren un lamentable ressò a Roma i, encara que amb guants de seda, el «sedicioso» abat, aconsellat per la Secretaria d'Estat del Vaticà, s'exilià «voluntàriament» al monestir benedictí de Viboldone (Milà).

Pròpiament, aquelles fustigants declaracions sortiren al popular diari francès el dia 14 de novembre. L'homenatge s'ha fet el 20-N. Quan tots recordem encara la mort d'aquell Dictador que tenia l'obsessió d'entrar sota tàlem a la basílica montserratina.

Joan Carreres
i Péra

L'ARA, tercer diari més llegit a Catalunya, segons el CEO

Un 9,7% dels lectors de diaris a Catalunya llegeixen "amb més freqüència" l'ARA, segons el Baròmetre d'Opinió del CEO publicat ahir. Això suposa un increment d'una dècima en relació amb l'última onada, del juny, i consolida aquest diari com el tercer més llegit a Catalunya, per darre-

re de *La Vanguardia* (34,1%) i *El Periódico* (23,4%). Tot i així, l'ARA està només una dècima per darrere de l'edició en castellà del rotatiu del Grup Zeta (que ha baixat del 10% al 9,8%). Per darrere hi ha *El País* (que passa del 8% al 8,4%) i *El Punt Avui* (que ha baixat del 7,1% al 7%).

NUEVO CONCEPTO

Nace Magine, nueva plataforma de televisión on-line

Este formato se adaptará a las necesidades de cada espectador a través de una guía de programación en la que el usuario podrá elegir exactamente qué quiere ver y cuándo. A esta iniciativa ya se han unido varios canales como Hollywood, Nickelodeon, Nat Geo, Paramount, Cocina y Viajar, entre otros. También estará disponible desde cualquier dispositivo: smartphone, tablet, smart TV y ordenador, sin necesidad de decodificadores o cables.

Comcast s'interessa per Time Warner

■ Comcast Corp, el grup de comunicació més gran del món, va anunciar ahir que presentarà una oferta de compra per la companyia nord-americana de mitjans Time Warner Cable. Davant l'eventualitat d'aquesta operació, les accions Time Warner van pujar ahir un 7,3% i van assolir 95,73 euros per participació, mentre que les de Comcast van augmentar un 3%, fins a arribar a 36,06 euros per acció. També s'especula que Charter Communications podria ser una altra de les interessades en la compra de l'operadora dels EUA. / Reuters

LA RAZÓN premiará con 6.000 euros al Estudiante del Año

El plazo máximo para presentar las candidaturas al galardón finaliza el próximo 26 de noviembre

R. C.

MADRID- Las largas horas de estudio, el sacrificio de perder horas de ocio para estudiar y sacar las mejores notas es un esfuerzo que no puede caer en saco roto. Por ello, LA RAZÓN premiará con el Premio Alfonso Ussía al Estudiante del Año a aquel alumno que acredite tener la nota más alta en la Prueba de Acceso a la Universidad (PAU) –conocida como Selectividad– en 2013. Es la hora de los estudiantes modelo, que cuentan con expedientes brillantes. El jo-

los estudiantes que han propuesto ya su candidatura a través del sitio web <http://premiosussia.larazon.es> o por correo postal a Premios Ussía. La Razón. C/ Josefa Valcárcel, 42. 28027, Madrid. La fecha límite para hacer llegar las candidaturas finaliza el martes 26 de noviembre. Así, la ceremonia de entrega de la VI Edición de los Premios Ussía tendrá lugar en el mes de diciembre en la sede madrileña del diario.

El año pasado, Laura Cue y Óscar Rivero se alzaron con la efígie y compartieron los 6.000 euros del premio. La joven está cursando el segundo curso del doble grado en Administración y Dirección de Empresas y Derecho en ICADE. A pesar de ser asturiana, Laura no dudó en irse a Madrid para completar su formación académica. Ella acreditó haber logrado una marca insuperable: una media de diez en su tarjeta de acceso a la Universidad. La

estudiante recibió el premio de manos de la ministra de Fomento, Ana Pastor, durante la gala de entrega de la V edición de los premios Alfonso Ussía, celebrada en la sede madrileña de LA RAZÓN.

Óscar Rivero obtuvo la misma nota de acceso a la Universidad. En la gala de entrega de premios afirmó que estaba «enormemente feliz». Además, dijo sentirse «orgulloso y res-

PRESENTACIÓN

Las solicitudes deben enviarse a través de la website de LA RAZÓN o por correo postal

GANADOR

Deberá acreditar haber obtenido la mayor nota de Selectividad en 2013

ven que se alce vencedor en esta VI edición recibirá una estatuilla hecha a imagen del famoso articulista y una beca valorada en 6.000 euros que puede servir para sufragar los gastos de todo un curso académico. En caso de empate técnico, la recompensa se repartiría equitativamente.

Entrar a la universidad deseada gracias a una nota brillante no es nada fácil, pero tampoco es imposible. Y esto lo demuestran todos

Óscar Rivero dejó Orense para ir a Barcelona a estudiar Matemáticas

Laura Cue estudia doble grado de ADE y Derecho en Icade

ponsable por representar los valores de sacrificio y esfuerzo» que se le reconocían mediante la concesión del premio. Ahora estudia en Barcelona el doble grado en Matemáticas e Ingeniería Física. Aunque la doble titulación que Óscar está sacando adelante está lejos de ser una

carrera sencilla, este brillante alumno no tiene problemas para sacar notas excelentes. Al igual que Laura no tuvo reparos en cambiar de ciudad para poder llegar a ser un matemático de éxito, por eso eligió Barcelona y abandonó Orense, su ciudad natal.

CUATRO GALARDONES

Estudiante del Año

El candidato deberá acreditar la nota más alta en la tarjeta de acceso a la universidad en el curso 2012-2013. Será galardonado con una beca de 6.000 euros brutos. En caso de empate técnico, el premio se repartirá equitativamente.

Héroe del Año

El premio se concederá a aquel ciudadano, institución o colectivo que, por su valentía, honestidad y entrega sea merecedor, a juicio de los lectores de LA RAZÓN, de optar como candidato al premio. La solicitud podrá ser presentada por el héroe o por un tercero.

Personaje del Año

Un jurado integrado por miembros del equipo de LA RAZÓN reconocerá y premiará la labor de una persona que haya alcanzado la excelencia durante el presente año. Las candidaturas pueden enviarse a través de la web <http://premiosussia.larazon.es> o por vía postal.

Trayectoria Ejemplar

El mismo jurado recompensará los logros, la entrega y la contribución personal a la mejora de la sociedad por parte de un individuo, reconocidos a lo largo de toda una vida. El carácter personal de esta categoría hace que por su propia naturaleza solo pueda concederse a personas físicas individuales.

Genís Sinca Algué

Escriptor i periodista. «Gràcies al premi ara ho posen en aquest ordre». Aquest manresà nascut el 1970 va saltar a la fama en guanyar el Josep Pla amb la novel·la *Una família exemplar*, ambientada a la seva ciutat. Abans, però, ja havia publicat nombroses biografies, i més abans encara, articles periodístics a les més diverses publicacions. Ara treballa en les noves desventures dels protagonistes, la família Mirabaix.

«Vaig decidir ser escriptor després que em possessin un zero en redacció periodística»

Xavier Domènech
MANRESA

Volia estudiar Medicina, no va poder per la nota de tall, i s'ha dedicat a fer biografies de metges.

Em sembla un ofici encara autèntic, de contacte humà i amb moltes possibilitats de creixement personal. Igual que escriure. Tècnicament van molt junts. Fa pocs segles que tenim impremta i també que la medicina ha començat a evolucionar de veritat. I fa cent anys que els nens poden no ser analfabets al món occidental i que trencar-se el femur va començar a no ser una sentència de mort. En tots dos acabem de començar.

No es va plantejar esperar un any i mirar de pujar nota?

A casa som molt pràctics i curiosos amb el temps, i perdre un any és gairebé un sacrilegi. Vaig començar a estudiar publicitat, i treballava en agències. És un ofici en què t'ensenyen a tractar el vocabulari d'una manera molt directa i clara. M'ha servit molt en rebre el premi Josep Pla, perquè sé que un autor també és una marca i saber vendre el llibre també és important. La feina no s'acaba quan envies l'original a l'editor.

Publicista, periodista i, al final, novel·lista...

Una amiga, quan fa molts anys li vaig dir que volia escriure novel·les, va comentar: sí que tens coses per dir! I jo li vaig respondre que sí, que en tenia moltes, i que el periodisme no me les deixava dir totes. Necessito el format ficció per explicar certes coses.

De la publicitat a periodisme...

És degut a un fet cabdal de la meua vida. A tercer de carrera hi havia l'assignatura de redacció periodística, amb un professor mític, Francesc Burguet i Ardiaca. I la primera prova em va posar un zero. Me'l mereixia, perquè no tenia ni idea d'escriure una crònica. Vaig patir una mena de depressió creativa, però tornant a casa en tren ja em vaig posar a analitzar

ELS 4 CANTONS

Tothom té el que es mereix?

R No.

La seva millor qualitat, el seu pitjor defecte?

R Virtut, la tenacitat. Defecte, la desconfiança.

Quina part del seu cos li agrada menys?

R Eh... Mai no m'he parat a pensar-ho.

Quants diners són un bon sou?

No en tinc ni la més remota idea.

Quin llibre li hauria agradat escriure?

R *La metamorfosi*, de Franz Kafka.

Una obra d'art?

R Un quadre de Miquel Esparbé, en negres i daurats, que el pare té penjat a casa seva.

En què es considera expert?

A fer biografies.

Déu existeix?

R En certs moments, sí.

Què s'hauria d'inventar?

R El lector dels somnis.

Quin personatge històric o de ficció convidaria a sopar?

R En Hans Castorp, de *La muntanya màgica*.

Un mite eròtic?

R Sophia Loren.

Acabi la frase: la vida és...

R Una gran sorpresa.

La gent, per naturalesa, és bona, dolenta o regular?

R Bona.

Tres ingredients del paradís?

R Orfidal, un bon llit i bon menjar.

Un lema per a la seva vida?

R No deixis per a demà el que puguis fet avui

l'estructura d'una notícia del diari per mirar d'entendre com ho feia per comunicar el missatge. En arribar a casa vaig dir: jo vull ser escriptor, dedicaré la vida a aquest ofici fascinant. Vaig anar a veure en Brugué, ell em va donar una llista de tres-cents llibres, vaig deixar la feina i vaig tancar-me dos anys a llegir-los.

Quina mena de llibres?

R De tot. Nabokov, Truman Capote, Tom Wolfe, Aranguren, Toynebee, Camus, Fallaci, Dostoievsky... Vaig passar dos anys amb una dèria per llegir totalment absorbent.

Si en comptes d'un zero li posa un cinc pelat, potser no hauria tingut aquesta reacció.

R És possible. Em va trasbalsar.

El seu avi va ser el primer taxista de Manresa?

R Sí. I era importador de la marca Chrysler. Tenia un garatge a la cantonada de Guimerà amb Esquilets, en un edifici que es va en-

INSEPARABLES

«SENSACIONALS». Aquestes ulleres fosques graduades ja tenen quinze anys, s'han trencat i les han apedaçat, estan desgastades i masegades, però són «les» ulleres, les que porta per a tot, inclòs per escriure. «Són sensacionals», diu. En té unes de vidre transparent, però diu que no se les posa.

fonsar per la guerra. I un assortidor de benzina a la Bonavista. No el vaig conèixer, però la seva història ha estat molt present a casa meua i m'ha influït. Era una vida d'anar amunt i avall, passar dies fora de casa, ser pioner...

I se sent identificat amb aquest anar amunt i avall.

R Hi vaig pensar quan en Mikimoto em va fixar per buscar catalans al món per al programa *Afers Exteriors*. Viatjant tot sol amb una càmera.

Perquè vostè sap anglès, francès, italià i una mica d'alemany.

R He viscut a tots quatre països. Em vaig enamorar d'una francesa, i profundament d'una alemanya, amb qui vaig estar a punt de casar-m'hi.

Ha sigut model publicitari de calçotets.

R No només de calçotets! Del temps que vaig treballar en publicitat coneixia molta gent que feia

càstings, i jo estava bé, físicament. He viscut del meu cos! I s'hi guanyen molts diners! He anunciat calçotets, però també he estat a les cabines telefòniques de tot Catalunya amb una jaqueta de pell, i he aparegut fent anar una fotocopiadora. Era l'època en què llegia constantment i anava als càstings amb *L'idiota* de Dostoievsky. Tinc a casa una biblioteca de quatre mil llibres essencials.

Vivia a Barcelona.

R I després vaig anar a França, Alemanya i Roma. Als dos primers, perquè m'agradaven dues noies. I a Roma, perquè en un llibre Josep Pla deia que qualsevol periodista del món llatí havia de passar dos anys a Itàlia.

I és veritat?

R Sí. Hi aprens a menjar bé, a relacionar-te amb els col·legues, a posar-te la gent a la butxaca. I a ser allò que tant odies dels italians quan no els coneixes. Jo em vaig

LA CONVERSA

REPORTATGE GRÀFIC DE SALVADOR REDÓ

Sinca ha estat model publicitari. «Coneixia gent del sector i jo estava bé, físicament. He viscut del meu cos! I s'hi guanyen molts diners!»

italianitzar, és a dir, em vaig convertir en un *caradura*. Vaig tornar pensant que qualsevol cosa és possible. Aquesta manera de ser ens falta, l'hem perduda.

La murrieria.

En positiu. I vaig tornar també amb la intenció de recuperar la història que no s'ha explicat, a través de personatges lamentablement menystinguts. En tot allò que em semblava que als diaris no quedava prou ben tractat, anava a veure el personatge.

A Catalunya no es fa gaire biografia.

Vaig adonar-me que les biografies són una feina molt anglosaxona que aquí no es fa.

Ni biografies ni gaires memòries. Això es deu a la manca d'hàbit de sincerar-nos, o a un complex d'inferioritat que ens fa semblar que som poc importants?

Quan torno d'Itàlia m'adono que ells s'estimen molt i nosaltres no ens estimem gens. I això s'agreuja si no coneixes la teva història i els personatges que han fet coses interessants -i aquí n'hi ha molts, que han estat avantguardistes. Donant-los a conèixer, a la gent li entra amor propi. Als seus països, un Spengler o un Toynbee han es-

tat venerats, i aquí un Deulofeu provoca somriures, quan les seves teories cíclics de la història són més comprovades que les dels altres dos, i més ben escrites. Però ha d'anar a Figueres a editar-se les obres perquè aquí el que despunta no avança. Si has viscut a fora, quan tornes ja no t'aixequen més la camisa. Els veus a venir i hi poses gosadia. Dius: vaig a fer una novel·la sobre Manresa i no serà amable, perquè mostra un pensament petit que menysprea i no vol que el veí sigui més que jo.

Això només passa a les ciutats de la mida de Manresa? No passa a Barcelona?

Segurament. M'estaré prou de parlar de Gràcia: com que hi visc, no l'analitzo.

Viu davant d'un quiosc.

Casualitat. Tinc un veïnat amb una proporció inusual de periodistes i escriptors. A cent metres de la Diagonal, però amb un aire de poble on tothom es coneix.

Ha pogut fer una novel·la manresana perquè la coneix però no hi viu?

Manresa és una temàtica que havia estudiat molt. Quan vaig voler passar a la novel·la, els amics em van dir que havia de començar

amb alguna sorpresa. I vaig decidir parlar del que coneix bé: Manresa i el seu caràcter tan ambigu, tan diferent de portes endins i enfora. La cultura d'anar al Passeig i fer copets a l'esquema a tothom que trobes i després a casa malparlar-ne a cor què vols. Això és al Passeig de Manresa, i a la rambla de Sabadell, i a la de Terrassa, etcètera, però jo coneix la versió manresana, que és una ciutat perfecta per a la trama, fascinant, plena de contrastos, d'arquitectura nova i lletja i d'antiga menystinguda, amb una Seu que cal apedaçar i una bona gent que malda per apuntalar-la...

Si hi hagués continuat vivint no ho hauria vist tan clar?

La distància et fa ser un bon observador de la gent. Potser no m'hauria atrevit a dibuixar uns personatges tan clars. Hi ha gent obsessionada a identificar els personatges, que són de ficció. M'han arribat notícies de famílies que tenien por de ser identificades, tot i que ni m'havien passat pel cap. Tota novel·la és autobiogràfica, la meva també, i els personatges són refregits de persones reals que he conegut i que no tots són manresans. Però la majoria de coses que

hi explico són reals: les he vist o me les han explicat.

Una senyora va tornar la novel·la a la llibreria.

M'ho va explicar l'Antoni Daura, de Parcir. Vaig pensar: que bo! M'agrada molt, perquè un artista no busca agradar. Aquells tres-cents llibres de la llista no eren gens agradables.

Va dir per què?

Perquè es dona una imatge de Manresa molt negativa, va dir. Que gran! Algú ha deixat d'anar a Dallas perquè en JR li sembla una mala persona? Però n'estic content, perquè la meva agent va dir-me: quan em tornen un llibre, o és molt dolent o és molt bo.

A mi no se m'acudiria tornar un llibre, si no és que està mal editat. Un cop que l'he llegit de cap a cap, ja he consumit allò que he pagat.

Jo he arribat a robar llibres.

Qui no?

D'una biblioteca.

Això sí que és pecat.

Em gasto molts diners en llibres. Però volia una edició molt determinada i només la vaig trobar en una biblioteca. Em perdono a mi mateix pensant que no l'hauria llegit ningú.

Ha parlat de la novel·la com a

SIS FRASES

« A l'escola no ens ensenyen a prendre aquelles decisions que ens poden canviar la vida. La literatura pot omplir aquest buit»

« Quan torno d'Itàlia m'adono que ells s'estimen molt i nosaltres, gens. I això s'agreuja si no coneixes la teva història»

« Si em passava a la novel·la havia de sorprendre d'alguna manera, i vaig decidir parlar del que coneix bé: Manresa i el seu caràcter»

« La distància et fa ser un bon observador de la gent. Potser no m'hauria atrevit a dibuixar uns personatges tan clars»

« El professor Bruguet em va donar una llista de tres-cents llibres, vaig deixar la feina i vaig tancar-me dos anys a llegir-los»

« Al proper llibre m'inspiro en el cas real d'un policia que anava al psicòleg perquè no podia picar la gent a les manifestacions»

eina de combat.

Em preocupa molt la presa de decisions quotidianes de la gent. I un error pot ser nefast: un mal casament, un mal trasllat. A l'escola no ens proporcionen un ensenyament emocional en aquest sentit. La literatura pot proporcionar-lo. Dos dies abans de presentar-lo al premi Josep Pla, *Una família exemplar* es titulava *El gendre perfecte*, però vaig entrar a Google per comprovar que no estigués agafat, i per «gendre perfecte» em sortia cent vegades Urdangarin. El que deu anys abans tots havien batejat com el gendre perfecte, ara era un lladregot! Ens falta sentit crític. Hi penso molt, en Urdangarin, mentre treballa amb els Mirabaix. Al món hi ha gent molt bona, i m'agradaria que guanyessin. Em sap greu que un entorn tòxic els pugui fer malbé. Hi ha els miserables, la bona gent, i els observadors que miren i riuen, i m'agrada provocar en l'espectador la curiositat d'identificar-se.

Què hi ha del seu avi taxista en el segon volum de la història dels Mirabaix?

Tot el que sé, ficcionat i amb canvi d'anys. La seva història serà bastant principal. També ho serà la d'un guàrdia civil, amb una història inspirada en el cas real d'un *gris* que anava al psicòleg perquè no podia picar la gent a les manifestacions. Es va guarir.

Els Mirabaix passaran al cinema o a la televisió?

A la Isona Passola li agrada molt la novel·la però no hi ha cap oferta en ferm. Sí que hi ha la de fer-la en còmic, i em fa molta il·lusió, perquè és un antiquíssim amic, en Galdric Sala, el que fa la tira còmica de l'Ignasi a Regió7. Ho veu claríssim.

EL DEFENSOR DEL LECTOR

Pep
Collelledemont

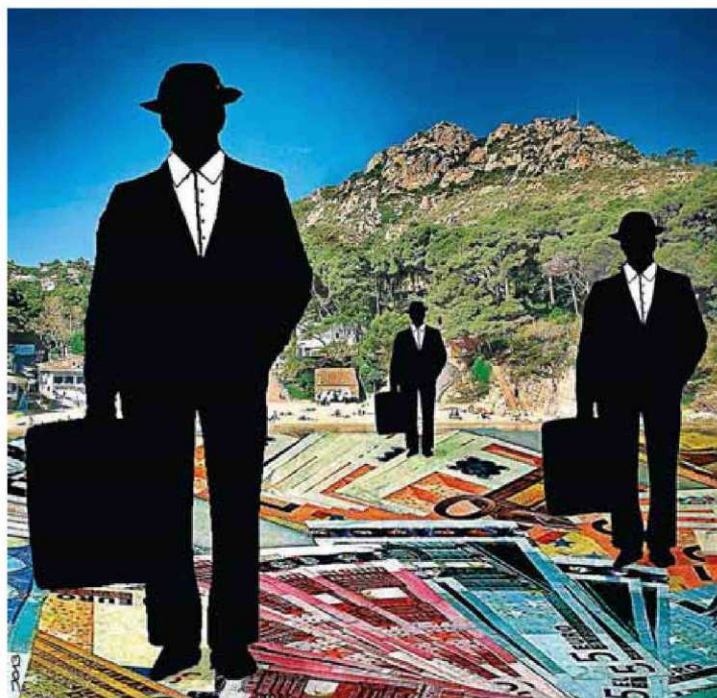

Periodista

Una missió bàsica

Un gironí, en Jaume, m'envia un correu electrònic que es veu que ha escrit a raig, indignat per la notícia que acabava de llegir a *El Punt Avui* sobre les dietes que cobren, o millor dit, que volien cobrar, els membres del Consorci de la Costa Brava per participar en les juntes de l'entitat. Fins ara percebien 160 euros i s'ho volien augmentar fins arribar als 500 euros. Arran de la polèmica que es va suscitar sobre el tema, de moment tot plegat ha quedat damunt de la taula. No fa gaire temps, una alcaldessa que formava part d'un Consell Comarcal em va dir: "He plegat perquè tenia la sensació que no em guanyava els diners que em pagaven per assistir a les reunions." En Jaume estava indignat. "Tenim milers d'aturats —em diu—, hi ha molta gent que treballa tot el mes per 500 o 600 euros, i ara hi ha qui els vol guanyar només per anar a escalfar una cadira." El tema de les dietes o assistències caldrà analitzar-lo a fons. Conec un polític que entre el sou i les diverses dietes que cobra per formar part de no sé quants organismes es treu força més de 6.000 euros al mes. En Jaume em diu que el diari hauria de ser molt bel·ligerant amb aquests temes. I fa un suggeriment: potser seria bo tenir una secció fixa per tal que els ciutadans sàpiguen on van els diners. Retallades per aquí, retallades per allà i resulta que hi ha molta gent que no les nota. A veure, tampoc hem de fer demagògia, certament, però els contribuents tenim dret a saber on van els euros que paguem pels impostos. S'han de pagar sous correctes, d'acord, però hauríem d'aclarir si dedicar-se a la política és un servei a la societat o bé una professió com qualsevol altra. Sembla, Jaume, que anem pel bon camí i a poc a poc sabrem on van els nostres diners. La Generalitat ha fet públics aquesta mateixa setmana els sous i dietes dels alts càrrecs. Tot plegat resulta molt car. Per tant, em sembla bé la idea d'en Jaume, és missió dels diaris informar, i informar de tot. Després serem els ciutadans els que decidirem a qui hem de votar per tal que els nostres diners estiguin ben emprats. Que els polítics han de poder viure dignament, hi estem tots d'acord. Que els polítics s'enriqueixin en l'exercici del seu càrrec, ja no ho veig tan clar. I en tot cas, diguem-ho obertament.

IL·LUSTRACIONS. En Francesc Comelles, de Molins de Rei, m'envia un correu en el qual es mostra indignat per la il·lustració així com el comentari ressaltat d'un article de Narcís Oliveres, publicat el 7 de novembre passat. "Tant una cosa com l'altra són una ofensa imperdonable al president de la Generalitat i també a l'autor de l'article, en el qual tan sols es mencio-

JORDI SOLER

na de passada la tercera via i la moderació", diu en Francesc. Ens l'hem mirat i remirat amb la direcció del diari i hem arribat a la conclusió que ens trobem davant d'una visió subjectiva d'un article d'opinió. N'hem parlat moltes vegades, un article pot tenir moltes interpretacions i cadascú hi pot dir la seva. I, és clar, a l'hora d'il·lustrar un article, el dibuixant expressa el que a ell li diu el que ha llegit i rellegit abans de dibuixar. És possible, doncs, que en Francesc tingui

El tema de les dietes o assistències caldrà analitzar-lo a fons

raó, tot i que de ben segur que altra gent ho trobarà molt encertat. Això és el bo que té aquest ampli món de les opinions. I crec que ens hem d'anar acostumant a respectar les opinions d'altri. I pensar que no hi ha mala fe, ho puc assegurar, sinó una manera de veure les coses. Sempre defensaré que el diari ha de ser un camp obert, amb punts de vista diferents, mentre no es passi la ratlla vermella de la tolerància. En Francesc és un lector de l'Avui des del primer número. Fantàstic. "I encara que no sempre ho trobo tot perfecte..." Certament, de perfecte, res de res. Però esperit de servei, crec que no es pot posar en dubte.

NECROLÒGIQUES. Acabo amb unes ratlles que m'ha enviat en Jordi Romagosa, que em diu que no sap si alegrar-se de viure en un poble, Sant Feliu de Llobregat, on la gent no es mor o si hi ha algun altre problema. Jordi, les necrològiques per a nosaltres han estat sempre molt importants i sempre les hem inclòs en el capítol de la informació més autèntica. Hi ha periodistes que es dediquen a aquesta informació, com altres fan cultura o esports. El que passa és que el diari depèn en aquest punt de les funeràries. N'hi ha que tenen clar que és un servei que oferim als lectors. A d'altres els sembla que entrem en el món de la privacitat. La intenció del diari és donar el màxim possible d'informació d'aquest tema, com d'actes culturals o socials. A vegades, però, ens fallen les fonts. Es tracta de crear una sintonia amb les funeràries i que aquestes siguin conscients que fan un servei a la societat. Hem dit moltes vegades que els diaris els llegim sobretot la gent gran. I la secció de necrològiques és per aquest sector de la població molt important. Quantes vegades hem pogut assistir a un enterrament perquè el diari ens ho ha fet saber a primera hora del matí. Potser ho he dit alguna vegada, però jo començo el diari sempre per aquesta secció. Confiam que cada vegada més les funeràries siguin conscients de la importància d'aquest servei, que des d'aquí vull agrair.

Els lectors que es vulguin posar en contacte amb el Defensor del Lector ho poden fer trucant al telèfon 972 186 400, enviant un fax al número 972 186 420, per correu electrònic a l'adreça defensor@elpunt.cat, o enviant una carta al carrer Santa Eugènia, 42. 17005 Girona. En les comunicacions escrites hi ha de figurar forçosament el nom, el domicili i el telèfon de l'autor. El Defensor del Lector les contestarà particularment, o bé per mitjà d'un article, quan consideri que tracten de qüestions d'interès general.

> CARTA DEL DIRECTOR / PEDRO J. RAMÍREZ

Con Vargas Llosa, por el valor del periodismo

Este es el texto de la intervención del director de EL MUNDO en la entrega de la XII edición de los Premios Internacionales de Periodismo.

Excelentísimas autoridades:

En este 2013 se han cumplido 40 años de la publicación de un libro que ha marcado a periodistas y escritores de al menos dos generaciones. Me refiero a *The New Journalism*, la antología del Nuevo Periodismo editada y prologada por Tom Wolfe. En su estudio introductorio, Wolfe explicaba que, de acuerdo con la tradición literaria norteamericana, el periodismo no había sido sino una especie de «motel de carretera», de sala de espera de segunda clase a la que se acudía para acumular fuerzas, ganar un dinerito y pulir el estilo antes de emprender la quimera del oro, la gran prospección petrolífera en la naturaleza humana que debía desembocar en el «triunfo final», es decir, en la novela.

Wolfe se rebelaba contra esa tradición y ese destino. No sólo reivindicaba el periodismo como género literario sino que alegaba que era al servicio de la reconstrucción de la realidad cuando las técnicas narrativas o los recursos estilísticos habituales de la novela producían resultados más valiosos e impactantes. Y ponía como primer ejemplo de esa brillante narrativa de la no ficción un largo artículo titulado *Joe Louis, el Rey como hombre de mediana edad*, publicado por un joven reportero de origen italiano en la revista *Esquire*.

Ese joven reportero de origen italiano usaba ya el seudónimo de Gay Talese y, el año pasado, exactamente medio siglo después de que publicara aquel artículo, recibió en Cádiz nuestro Premio Internacional Columnistas de EL MUNDO en su undécima edición. Como no podía ser de otra manera, yo recordé entonces la profunda impresión que me produjo leer, durante mi primer viaje a los Estados Unidos, su libro *The Kingdom and the Power*, dedicado a la intrahistoria de *The New York Times*, el periódico que, entonces y ahora, sirve de referencia, tanto desde el punto de vista de los estándares profesionales como del modelo de negocio editorial.

Un año después, todo coadyuva a que este acto de hoy se convierta en una oportunidad inigualable para la reflexión sobre la naturaleza y viabilidad del periodismo. En primer lugar porque quien coge el testigo de Gay Talese como Columnista del Mundo es Mario Vargas Llosa, uno de los gigantes de la literatura en español de los siglos XX y XXI que con más continuidad ha practicado el periodismo, no desde un motel furtivo sino desde una vivienda permanente con bellas vistas a la plaza.

En segundo lugar, porque el premio Reporteros del Mundo recae en dos personas que están abriendo a todos nuevas fronteras: la especialista en redes sociales de ese mismo *The New York Times* en el que tanto

nos fijamos, Jennifer Preston, y su colega Anthony de Rosa que, como director editorial de *Circa*, está haciendo aportaciones clave en el desarrollo de la información en móviles.

En tercer lugar, porque el entorno de crisis y transformación en el que nos encontramos los medios de comunicación permite percibir de forma más descarnada que nunca la disyuntiva que encaran los poderes públicos y la sociedad en general en relación al periodismo crítico.

Y en cuarto lugar, pero ante todo porque estos premios, no lo olvidemos nunca, están destinados a honrar la memoria de tres de nuestros colegas, José Luis López de La Calle, Julio Fuentes y Julio Anguita Parrado, que hicieron la suprema ofrenda de su vida en pro de los más nobles ideales de libertad y transparencia que distinguen a la civilización humana. Son tres muertos venerables que, desde el cementerio de la memoria, nos dirigen su serena mirada, año tras año, animándonos a conti-

nuar emulando su valor cívico y su dignidad.

Que más hubiera querido yo que poder rendir homenaje a Mario Vargas Llosa no como Columnista del Mundo sino como columnista de EL MUNDO, porque en ese caso el honorado no habría sido él sino nosotros, como de hecho sucede con el importante diario competidor en el que escribe. Debo decir que el que venga ocurriendo así, a lo largo del cuarto de siglo de vida que está a punto de cumplir nuestro periódico, ha sido la segunda mejor cosa que Vargas Llosa podía haber hecho por nosotros.

Ya que no somos el diario en el que escribe Vargas Llosa, al menos somos el diario que tiene el enorme mérito de competir, en desigualdad de armas, con el diario en el que escribe Vargas Llosa, tratando de suplir su genio con ingenio. Cuando el equipo rival cuenta con el mejor jugador del campeonato, todos tenemos que sudar más la camiseta y eso hace que los éxitos

sean doblemente gratificantes. Siendo esto así en lo colectivo, ¿qué cabe decir en lo individual, cuando mis artículos de los domingos pueden ser leídos inmediatamente antes o después de los suyos? He aquí una buena definición del miedo escénico, ¿qué digo del miedo?, del pánico escénico: tener que encontrar cada semana un argumento con el que saltar al estadio y correr el riesgo de que te vayan a medir tomando como patrón oro la «piedra de toque» de Vargas Llosa que, como él mismo recuerda, servía para establecer la calidad de los metales.

Llevo escribiendo cada domingo desde 1978 y no hay semana en la que a partir del miércoles no sienta el aletear de mariposas en el estómago. ¡Quién pudiera segregar literatura como Umbral o tener un gnomo que te resolviera por la noche la tarea! Por eso me sentí tan feliz cuando, en el prólogo de los tomos de sus obras completas dedicadas al periodismo, lei que Vargas Llosa evocaba

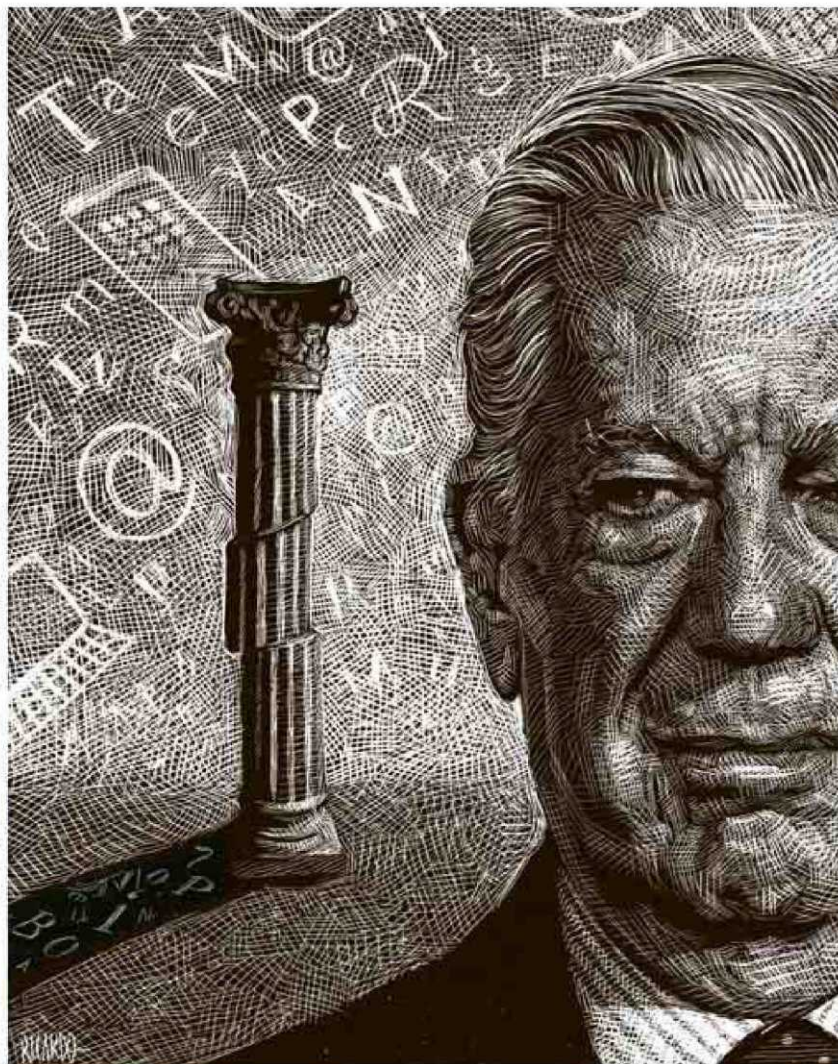
esa etapa parisina en la que sus artículos le costaban un «esfuerzo enorme», en la que «los días de suerte hacían varios borradores» y en la que «lo bravo –o sea, para mí la pesadilla– era llegar al final de la semana sin saber sobre qué escribiría».

Puesto que al Premio Nobel de Literatura esos artículos le daban «muchos dolores de cabeza», a partir de ese momento todo vértigo, toda cefalea, toda punzada en el espacio intercostal del amor propio quedó transformada en el mejor de los augurios. Y qué decir de su confesión de que, cuando le salían bien, se premiaba a sí mismo con un buen curry de cordero en La Coupole. Ya sabemos, queridos colegas, dónde hay que cenar y qué hay que pedir para mejorar nuestra escritura.

A diferencia de lo que Tom Wolfe decía 40 años atrás que pretendía hacer, Vargas Llosa no se planteó nunca el periodismo como una alternativa sino como un complemento a sus novelas. Han sido para él amores distintos, plasmados con la misma maestría bajo la «recóndita armonía de las bellezas diversas». Sólo quienes carecemos del don del cielo de la fabulación nos empeñamos, no sin buenos argumentos, en insistir en la primacía de lo veraz sobre lo imaginado. El propio Wolfe, elegido como Vargas Llosa para la gloria, ha resuelto ese conflicto alcanzando en la novela la misma excelencia que en el periodismo.

Vargas Llosa nunca ha concebido sus novelas y artículos como compartimentos estancos pero sí como ámbitos diferentes conectados por sus opiniones e ideales y por lo que él define como «esa pasión infantil por vivir todo mi tiempo hasta los tuétanos». O sea, el Tintín y Milú que todos llevamos dentro. Dice Vargas Llosa en ese prólogo a todas sus «piedras de toque» que, al escribir en los diarios, el lenguaje se transformaba para él en «algo funcional». Basta recordar tantos artículos cargados de vigor narrativo, fuerza argumental y candor literario como han salido de su pluma para darse cuenta de que el Vargas Llosa periodista es la mejor expresión de esa «imaginación con disciplina» que Carmen Iglesias reivindica para el buen historiador. De que el Vargas Llosa periodista ha ejercido siempre como columnista y reportero «con las riendas tensas y refrenando el vuelo», que diría León Felipe, porque ha sido consciente de que, aunque los directores peleamos tanto por las exclusivas, lo único más importante en el debate de las ideas que «llegar sólo y pronto» es «llegar con todos y a tiempo».

Ese es el desafío del intelectual comprometido que ha aflorado una y otra vez en Vargas Llosa al advertirnos de los graves peligros que implica el resurgir entre nosotros de la «cultura de los incultos» que es el nacionalismo. El diario EL MUNDO asume desde luego su llamamiento a

RICARDO

movilizar las inteligencias y las conciencias contra estos movimientos retrógrados y degradantes del ser humano que tanto daño están haciendo a la España constitucional.

Debemos respetar –y compadecer– a los nacionalistas de uno en uno. Pero sólo siendo beligerantes, sólo repudiando esas detestables propuestas excluyentes que se plantean en el País Vasco y Cataluña, sólo repitiendo una y otra vez con Vargas Llosa que esos territorios españoles «carecen de una identidad porque tienen muchas», sólo reiterando con él que el nacionalismo es la «peor construcción» que ha surgido de lo que Isaiah Berlin llama «el fuste torcido de la Humanidad», sólo recordando de su mano que «el nacionalismo es una ideología autoritaria y reñida con la libertad» logramos, como pedía Brecht, que lo que hoy en día se ha vuelto por desgracia «habitual», al menos no se considere «normal».

Nunca como ahora el buen periodismo ha sido tan necesario ni a la vez tan frágil. Esto sí que es una paradoja: en el apogeo de la sociedad de la información vivimos la mayor crisis de los medios de comunicación en muchas décadas. La coincidencia entre los desastres de la economía y el cambio de los hábitos informativos de la gente, fruto del desarrollo tecnológico, han puesto contra las cuerdas a esos pocos periódicos que disponemos de redacciones nutridas, capaces de cubrir con profesionalidad los grandes debates, ser testigos de los acontecimientos más remotos e investigar todo aquello que los poderosos desean mantener oculto.

Por primera vez en dos siglos y medio, la opción de preferir un gobierno sin periódicos y obrar en consecuencia se ha convertido en algo tangible para quienes ejercen el poder en una democracia. No es ocasión para entrar en detalles pero quienes incurrir en la fantasía de que, al neutralizar a la prensa incómoda controlarán mejor a la opinión pública, lo que en el fondo anhelan es poder encarnar un gobierno tecnocrático en el que los gobernados no sean ciudadanos sino sumisos reffrendadores de sus designios. Y es que un Gobierno sin periódicos, ya lo dije hace meses, sólo puede desembocar en un Gobierno sin país.

Cuando aquel terrible domingo de mayo de hace 13 años, tras un vuelo preñado de angustia, llegué en compañía del entonces vicepresidente político del Gobierno de Aznar al domicilio del valiente escritor cuya memoria da nombre al premio que hoy entregamos a Vargas Llosa, era muy obvio que a José Luis López de La Calle no le habían asesinado por haber sido comunista o sindicalista, que lo había sido, ni tampoco por sentirse español, como de hecho se sentía, sino por ejercer su derecho a disentir y criticar a los bárbaros que pretendían y pretenden uniformar a los vascos. Lo que allí compartimos algunos fue una de esas experiencias que parecerían imposibles de olvidar.

Sin tener que llegar a tales extremos, ese derecho a disentir y denunciar es el más preciado tesoro de una sociedad abierta. Por eso un gober-

nante se engrandece, en sentido volteriano, cuanto más respeto personal e institucional otorga a quien le fustiga o le incomoda. Por eso se empequeñece y mengua, como un mal traje impropio de su rango, cuando emplea ese poder institucional para realzar a los dóciles y desmerecer a los réprobos. A todos nos gusta sentirnos acompañados y no saben lo que les agradezco su presencia aquí esta noche pero un medio de comunicación se debe al derecho a la información de sus lectores, tanto cuando les da satisfacciones como cuando se ve en la tesitura de darles disgustos. Eso ha sido siempre así pero se vuelve ineludible una vez que el público ha subido al escenario de la información a través de las redes sociales y no está dispuesto a volver pasivo a sus butacas. Nunca como ahora han existido tantos y tan buenos instrumentos para permitir distinguir a quien busca la verdad de quien trata de taparla.

Por eso, al premiar a Jennifer Preston por su extraordinaria labor, integrando las aportaciones de la redacción de *The New York Times* y de sus lectores más activos en la cobertura de grandes acontecimientos, a través de un blog tan innovador co-

Un gobernante se empequeñece cuando emplea su poder en desmerecer a los réprobos

mo *The Lede*; por eso al premiar a Anthony De Rosa por su brillante tarea al desarrollar, como líder editorial de Circa, un nuevo género y un nuevo lenguaje informativo idóneo para los teléfonos móviles y de validez universal, estamos lanzando un mensaje de confianza en el público. Son los ciudadanos, no los poderes constituidos, o menos aun los poderes fácticos, quienes deben configurar el pluralismo periodístico.

EL MUNDO acaba de dar rotundos pasos al encuentro de los nuevos hábitos de ese público, en el convencimiento de que los problemas que nos ha creado la tecnología también nos los resolverá la tecnología y que a estos años oscuros en los que prima la sumisión, cuando no la cobardía, sucederá una nueva edad de oro para la libertad de prensa. Porque cuánto mayores sean las dificultades más se dará cuenta nuestra sociedad de que, por citar por última vez a Vargas Llosa, «sin el periodismo seríamos infinitamente más vulnerables y estaríamos más indefensos ante la adversidad». Y eso se refiere tanto a los impredecibles golpes del destino como a la capacidad de autolesionarnos con las erróneas reglas de nuestro juego político. Frente a unos y otros males, queda la prensa: la mejor «piedra de toque».

pedroj.ramirez@elmundo.es

Siga todos los días el Twitter del director de EL MUNDO en: twitter.com/pedroj_ramirez

L'ARA celebra tres anys de periodisme

Un acte al TNC i diaris especials commemoraran l'aniversari

L'ARA fa tres anys aquest dijous i ho celebrarà amb un acte al TNC centrat a reivindicar el bon periodisme. La commemoració es completarà amb la publicació de dos diaris especials la setmana que ve.

ARA

BARCELONA. Dijous vinent, 28 de novembre, farà tres anys que l'ARA va arribar per primera vegada als quioscos catalans. Per commemorar aquesta efemèride, el mateix dijous al vespre l'ARA celebrarà un acte a la Sala Tallers del Teatre Nacional de Catalunya, que servirà per fer balanç d'aquests tres anys de periodisme i per mirar cap al futur.

L'editor del diari, Antoni Bassas, conduirà juntament amb Alba Om aquest esdeveniment, que unes 400 persones –entre les quals nombrosos subscriptors que ja han rebut la invitació– podran presenciar en viu i que tothom podrà seguir en directe a través de l'Ara.cat. L'acte servirà per fer balanç dels tres primers anys de vida de l'ARA, però també, i sobretot, per reflexionar sobre el periodisme i sobre els fets més destacats que han tingut lloc des del 28 de novembre del 2010. Per això, els caps de secció, acompanyats cadascun per un col·laborador del diari –Toni Soler, Xavier Bosch, Empar Moliner, Salvador Cardús, Mònica Planas, Miquel Puig i Bru Rovira–, recordaran, amb l'ajuda de vídeos, fotografies i portades, els fets més destacats que han explicat al llarg d'aquests tres anys, i faran també una projecció dels aspectes que centraran més la seva atenció durant els mesos vinents.

En l'acte hi haurà molts noms propis. Entre d'altres, el de Marc Marginedas, el corresponsal d'*El Periódico* segrestat al setembre a Síria, a qui es retrà homenatge. També hi haurà Graciela Noguera, la primera catalana del 2010 i protagonista de la primera portada de l'ARA al costat del desaparegut doctor

Moisés Broggi. A més d'això, Albert Om també participarà en l'acte amb una dedicatòria molt especial; el director del diari, Carles Capdevila, farà un balanç dels tres primers anys d'història del diari, i s'esperen algunes sorpreses arribades des de Catalunya i des de l'estranger.

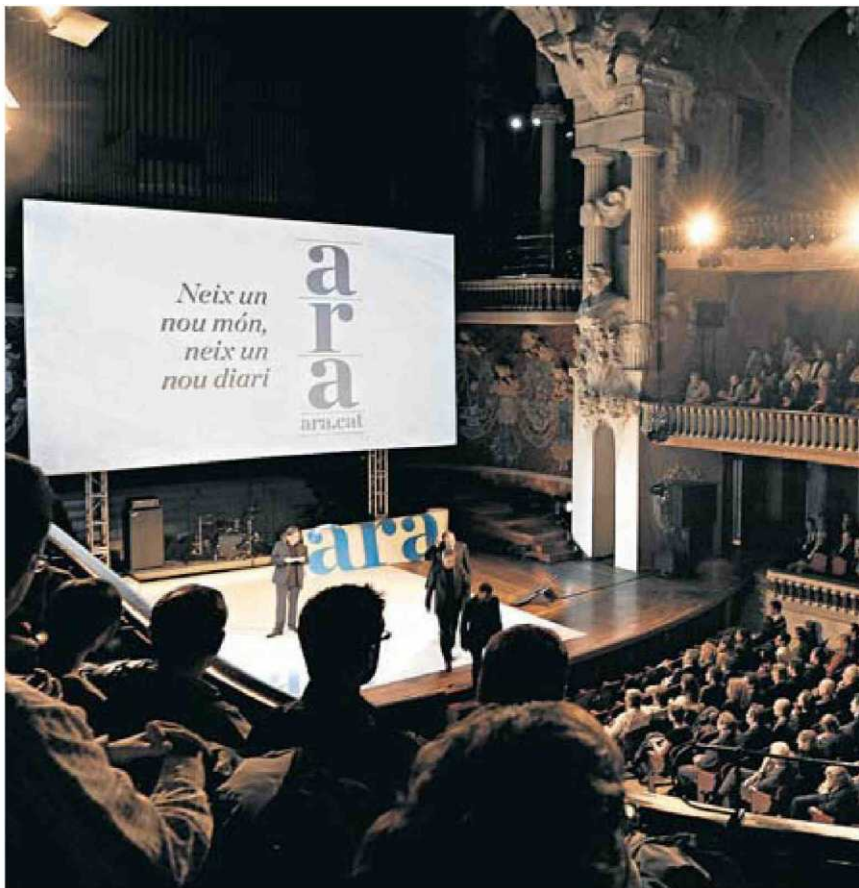
Diaris especials

La informació detallada sobre tot el que hagi donat de si l'acte de dijous es podrà llegir al diari de l'endemà, però a banda d'això l'ARA prepara dos números especials per commemorar el seu tercer aniversari.

Així, l'edició del dia 28 inclourà un extens tema del dia que reflexionarà sobre el present i el futur del periodisme. Aquest dossier s'obrirà amb una visió general sobre l'estat actual del sector, els canvis que s'hi han començat a fer visibles al llarg dels últims anys i una prospecció sobre cap on pot evolucionar a curt i mitjà termini. El dossier també inclourà els punts de vista sobre la matèria de diversos periodistes catalans i espanyols de reconegut prestigi, a més d'una entrevista al president de *l'International New*

Oferta de subscripció del tercer aniversari

El diari ARA compleix tres anys fent periodisme i posa a disposició de les persones que encara no en són subscriptores l'oferta especial del tercer aniversari. La promoció permet emportar-se trenta diaris en paper i una subscripció digital –que té una durada total de tres mesos– per un preu únic: 30 euros. Totes les persones que estiguin interessades a accedir a aquesta oferta ho podran fer a partir de dijous, 28 de novembre. Aquesta oferta es pot contractar per internet –a subscripcions@ara.cat– o per telèfon –trucant al número 902 28 11 10.

Prestigi
'The Guardian'
i el *'New York Times'*
inspiren la nova web

York Times, Stephen Dunbar-Johnson, i es completarà amb un resum de l'intercanvi de punts de vista sobre la funció del periodisme que van mantenir a finals d'octubre Bill Keller, el director del *New York Times*, i Glenn Greenwald, el bloguer que va revelar, a través de *The Guardian*, la informació filtrada per Edward Snowden sobre l'espionatge massiu dut a terme per la NSA.

D'altra banda, diumenge vinent la celebració dels tres anys de l'ARA tindrà un epíleg amb un nou dossier que mirarà cap al futur. El diari es preguntarà quin hauria de ser el model de la Catalunya que ve en diversos àmbits, i per això s'emmirallarà en països d'arreu del món per trobar-hi referents cap als quals seria bo tendir, però també exemples del que convindria evitar. ■

El tercer diari més llegit
El Centre d'Estudis d'Opinió situa l'ARA com el tercer diari més llegit a Catalunya. Només el superen *'La Vanguardia'* –en primer lloc– i *'El Periódico'* –en segona posició–, que tenen edició en castellà

1.757.608
Usuaris únics a la pàgina web de l'ARA al mes d'octubre. Aquesta és la segona millor dada que aconseguix la web, només superada –en un 0,2%– per les dades del setembre del 2013. El resultat desbanca el segon millor registrat fins ara, que era d'1.483.006

— P
s
r
A
v
q
—
B
a
d
t:
a
i
e
c
d
d
A
a
t
i
C
n
i
p
c
ç

**21.943
subscriptors**

Des que va néixer l'ARA, el nombre de subscriptors no ha parat de créixer. A l'octubre -entre paper i web- el mitjà n'ha ajuntat gairebé 22.000

L'ARA es va presentar el novembre del 2010 al Palau de la Música. Aquest dijous celebrarà tres anys al TNC.

FRANCESC MELCION

19.491.888
Nombre de pàgines vistes que ha tingut l'ARA aquest mes d'octubre

**146.446
seguidors
a Twitter**

L'ARA ha tingut èxit a les xarxes des del principi. Milers d'usuaris accedeixen a l'ARA per Facebook i Twitter

L'origen de la crònica

Els periodistes de Déu

Cada un dels quatre evangelistes va triar un estil diferent per transmetre el missatge oral de Jesús

JUAN
Villoro

Amb les joies arriba la por de perdre-les. El llibre és un invent tan perfecte que des del principi es va tèmèr que pogués desaparèixer. Cada vegada que gent culta es reuneix, constata que els altres llegeixen molt poc. Encara que això passa en tots els temps i totes les latituds, no deixa de produir alarma.

Cap campanya en pro de la lectura és inútil. No obstant, aquestes croades provoquen un curiós efecte secundari en qui les emprèn: de tant parlar de llibres, perds l'ànim d'obrir-ne un. S'ha d'ampliar el cercle dels lectors, però també s'ha de confiar en la pròpia dinàmica dels discursos de la lletra, que resisteixen pel seu compte.

ELS EVANGELIS van ser compostos en una època d'oralitat gairebé absoluta i s'ocupen d'un personatge que va deixar com a únic rastre d'escriptura una efimera frase a la sorra. Res semblaria més fràgil que aquests testimonis. No obstant, la seva empremta s'adverteix fins i tot en els que no els han llegit i comenten a propòsit de **Lionel Messi**: «Ningú és profeta a la seva terra».

Com **Sòcrates**, **Jesús** requeria deixebles que prenguessin apunts. Un dels episodis més interessants de la recepció literària és que, en una marea de textos, quatre van aconseguir el rang de canònics. No entrà en les raons teològiques o polítiques que van condemnar els altres

evangelis al rang d'apòcrifs. M'interessen les raons literàries d'aquesta elecció.

Els Evangelis transmeten la «bona nova» i segueixen els preceptes de l'Esperit Sant, més interessat en la fe que en la veracitat dels fets. Estem, doncs, davant cronistes desitjosos de captar una notícia transcendent. Cap d'ells va firmar el seu manuscrit. L'autoria és una atribució posterior. Les mateixes raons que van portar a considerar que aquestes versions en superaven d'altres, van determinar els noms dels escriptors (dos d'ells prestigiat amb el rang d'apòstols). El més decisiu és que no hi ha dubte que cada una de les versions conté una aproximació personal, diferenciada. Sobre això, **Santiago Guijarro** escriu a *Los cuatro evangelios*: «L'estudi de la redacció dels evangelis posava de manifest que els redactors finals no havien estat uns mers compiladors, sinó veritables autors».

Aquests desconeguts escriptors van utilitzar tècniques diferents per comunicar la seva providencial notícia. Encara que tota interpretació sobre la seva vida és especulativa, els escassos trets biogràfics que se'ls atribueixen permeten imaginar escriptors amb diversos punts de vista.

¿Per què triar quatre maneres de dir el mateix? Més enllà del contingut, els Evangelis representen les

MARIA TITOS

Marc va narrar els fets; Mateu va fer de testimoni; Lluc, d'historiador; i Joan va interpretar

maneres fonamentals de la crònica.

A partir de dades exigües, podem establir conjectures sobre les tècniques narratives usades pels testimonis de **Jesús**.

Marc, primer evangelista, va usar una font bàsica: l'apòstol Pere. La seva narració es basa en les accions i escatima la dicció. «¿Per què aquest accent posat en les realitats vives, en els actes, en els esdeveniments mateixos, més que en la seva explicació?», pregunta el teòleg **Patrick Fannon**, i respon: «Segurament perquè les fonts de Marc es trobaven encara obsessionades per la impressió del que havia passat».

Mateu narra amb la tècnica del

testimoni presencial: va estar en els successos i no va oblidar les paraules de **Jesús**. Barreja d'esdeveniments i declaracions exclusives, el seu Evangelí seria el més llegit.

Lluc va ser metge i historiador a Alexandria. En la distància, va reunir fonts i testimonis dispersos per construir la seva història. Testimoni extern, és l'únic que presenta **Jesús** resant (els altres ho donen per descomptat).

Joan s'aparta dels Evangelis anteriors, anomenats «sinòptics». La trama de la Passió ja es coneix i ell pot interpretar-la en clau subjectiva (escriu 44 vegades la paraula *amor*, per sis de Marc). El favorit de **Jesús** escriu molt temps després dels fets, reportant la seva pròpia memòria i obeint els seus sentiments.

QUATRE maneres de recuperar la realitat cristal·litzen en aquests relats: la font autoritzada, el testimoni de càrrec, l'investigador de dades soltes i el cronista memoriós. La crònica contemporània conserva aquestes tècniques. A *Relato de un naufrago*, **Gabriel García Márquez** privilegia l'estratègia de Marc; a *Memorias de Pancho Villa*, **Martín Luis Guzmán** la de Mateu; a *Che Guevara: una vida revolucionaria*, **Jon Lee Anderson** la de Lluc, i a *Eben*, **Ryszard Kapuscinski** la de Joan.

Davant l'enèsima profecia sobre la desaparició del llibre, convé recordar als anònims mestres que van escriure en un món sense lectors sobre un messiès gairebé agraït.

No és fàcil ser cronista d'un miracle. No és un miracle menor que hi hagi quatre formes d'explicar-lo. **Escriptor.**

INICIATIVA SOLIDÀRIA

EL PERIÓDICO i Caprabo uneixen forces per al Gran Recapte

El diari publica des d'avui cupons amb productes per al Banc dels Aliments

Donant el val en un súper de la cadena ja es col·labora amb la campanya

EL PERIÓDICO
BARCELONA

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA i Caprabo, dues marques de referència, s'uneixen per primera vegada per desenvolupar una acció solidària destinada a recaptar aliments per al Gran Recapte que des de fa cinc anys organitza a tot Catalunya el Banc dels Aliments. Aquest gest solidari, al qual també se suma el diari *Sport*, s'emmarca en els actes del 35è aniversari d'EL PERIÓDICO.

Un total de 15.000 voluntaris es mobilitzaran a Catalunya el divendres 29 i el dissabte 30 per fer realitat, un any més, l'objectiu del Gran

Recapte de recollir el màxim d'aliments bàsics de llarga durada. Fa un any l'objectiu dels bancs d'aliments va ser reunir 1.400 tones, una xifra que es va superar àmpliament, ja que es va arribar a 2.700 tones. El Banc dels Aliments aspira aquest any a aconseguir aplegar 3.000 tones que es distribuïran a les prop de 250.000 persones que ajuden a través de 700 entitats. Per fer-ho possible és imprescindible la mobilització ciutadana.

SET PRODUCTES BÀSICS // Per aquest motiu, EL PERIÓDICO, líder als quioscos de Catalunya, i Caprabo han dissenyat una acció de recollida d'ali-

►► Recollida d'aliments per al Gran Recapte del 2011 en un Caprabo de Sant Martí.

ments senzilla i accessible. Des d'avui fins dissabte que ve, el lector trobarà al diari un val equivalent a un producte per donar al Banc dels Aliments. Només d'entregar aquest val a la caixa de qualsevol dels supermercats de la cadena Caprabo, i sense necessitat que el lector hagi de comprar o abonar res a l'establiment,

ja s'està fent una aportació a la campanya de recollida dels bancs d'aliments.

Cada un d'aquests vals correspon a un quilo d'un producte alimentari diferent. Al llarg de la setmana es podran trobar al diari set vals diferents. Cada persona pot contribuir amb els cupons que vulgui dels pro-

ductes bàsics nutritius següents: farina, macarrons, galetes, arròs, tonyina, cigrons i lleties.

Amb aquesta acció, EL PERIÓDICO i Caprabo esperen recaptar prou producte per cobrir 60.000 àpats, fent servir els sistemes d'equivalència que utilitzen els bancs d'aliments. ≡

El desalojo de los 'trolls'

DEFENSOR DEL LECTOR. El diario abre un foro digital con comentaristas acreditados. Algunos proponen que se admitan los seudónimos a la hora de publicar, no en el trámite de registro

**TOMÀS
DELCLÓS**

Desesperante. Así califica una lectora la abundancia en los foros digitales del diario de insultos y mensajes amenazadores o improcedentes. El diario es consciente de ello y ha tomado unas primeras medidas en un proceso, no concluido, que tiene por objetivo limpiarlos, el máximo posible, de este tipo de injerencias que entorpecen el objetivo de tantos lectores de mantener una conversación democrática y educada. Primero se anuló la publicación por defecto de imágenes y ahora se

ha abierto, dándole primacía en la visibilidad, un foro en el que se reproducen los comentarios realizados en Eskup por los lectores que han sido acreditados previamente tras solicitarlo y estudiar una serie de parámetros sobre su historial de comentarios. El resto de mensajes no se anulan, salvo bloqueo del moderador, como ahora. Para seguirlos se debe acudir a "Ver comentarios en modo conversación".

La eliminación de mensajes inapropiados y el desalojo de los *trolls* (término que alude a quien intencionadamente busca provocar la gresca en la conversación con insultos o desviar el tema del debate) es una tarea en la que están, con distintos resultados y fórmulas, las cabeceras infor-

mativas. Las hay que directamente desisten de conseguirlo, tiran la toalla. *Popular Science* anunció a finales de septiembre que "apagaba" su sección de comentarios a las noticias. En el artículo donde justificaban su decisión aludían a un estudio de la Universidad de Wisconsin-Madison sobre cómo los mensajes inciviles no únicamente polarizan la conversación, sino que inducen a una distorsionada comprensión de las informaciones. Otros buscan soluciones menos drásticas, desde la premoderación de los comentarios a la limitación de las noticias susceptibles de albergarlos a cambio de mejorar su moderación. *The Huffington Post* anunció en agosto que impediría el registro anónimo de sus comentaristas. Al anunciar la me-

didada explicaban que la sección de comentarios puede degenerar en uno de los "lugares más oscuros" de Internet e informaba que el *HuffPost* publica casi nueve millones de mensajes al mes, "pero hemos llegado al punto de que casi tres cuartas partes de los mensajes recibidos" se bloquean porque son correo basura o "contienen niveles impublicables de vitriolo". La fórmula adoptada por el *Huffington Post* consiste en exigir al comentarista en el proceso de registro que lo esté previamente en Facebook, red social donde, se supone, sus miembros aportan datos reales sobre su identidad. Otros medios aplican una salida similar, solicitar el registro en determinadas redes sociales. Por

PASA A LA **PÁGINA SIGUIENTE**

El desalojo de los 'trolls'

VIENE DE LA PÁGINA ANTERIOR

ejemplo, el *Chicago Sun* o *Salon*, que al iniciar el trámite de registro a través de Facebook o Google+ advierte que dispondrá de los datos de tu perfil, correo y "lista de amigos". Las críticas a esta fórmula se centran en que obliga a pertenecer a una red social que tampoco garantiza plenamente la autenticidad de los datos. *The New York Times* adoptó un tiempo esta solución para acreditar a los que denomina "comentaristas verificados" para posteriormente abandonarla.

Permitir, o no, el anonimato también es objeto de debate. Una investigación de la Universidad de Houston publicada el pasado mes de julio sobre distintos diarios estadounidenses en función de si admitían o no el anonimato concluyó que la cuota de mensajes inciviles en los medios que permitían el anonimato era del 53%, cifra que descendía al 29% en los diarios que tenían la política contraria.

El principal reparo a no permitir el anonimato a la hora de publicar es que limita las intervenciones de lectores de países donde la libertad de expresión no está garantizada. Un dilema que en su día expuso claramente Dick Costolo, máximo responsable de Twitter: "La razón por la que queremos permitir seudónimos es que hay un montón de lugares en el mundo donde es la única manera de hablar libremente. La otra cara de la moneda es que también envalentona a los trolls. (...) Es muy frustrante". El nuevo foro del diario pide datos auténticos (correo, nombre y apellido) en el registro, lo que es lógico, aunque no impide plenamente el engaño. Sin embargo, merece evaluarse a fondo que el nombre verdadero también figure obligatoriamente en la cabecera de los comentarios de cada participante, como ocurre ahora, por la razón antes expuesta. Algunos lectores lo argumentan y proponen distinguir entre el trámite del registro y la edición de los comentarios a la hora de permitir el anonimato en estos últimos.

La voluntad del nuevo foro de EL PAÍS, como se explicó el 9 de noviembre, es reducir el ruido en las conversaciones y favorecer el debate. La discrepancia no está reñida con la educación. Para solicitar la entrada en este foro se pide que el registro en Eskup sea público, un correo, el nombre y apellido. La aceptación en el mismo, gestionada por un equipo de moderación, se condiciona a cumplir estos requisitos, aceptar las normas de conducta y principios genéricamente fijados en la página de inscripción y "acumular un historial de comentarios que refleje este cumplimiento". Un paquete de cautelas que no garantizan un resultado plenamente satisfactorio (ya ha habido bloqueo de comentarios y cancelación de

cuentas de lectores inicialmente aceptados en el foro), pero que busca restringir las intrusiones maliciosas.

Los lectores aceptan que el diario instale medidas que busquen aumentar la corrección e interés público de los debates, pero también hay quejas, particularmente de quienes habiendo solicitado su registro en el nuevo foro se les ha denegado. En estos casos reciben un correo que dice: "Sentimos comunicarte que tu solicitud para pertenecer al Foro abierto EL PAÍS ha sido denegada. En unos días podrás enviar una nueva solicitud". Y la pregunta inmediata es: ¿por qué he de insistir en la petición si desconozco los

La voluntad del nuevo foro es reducir el ruido en las conversaciones

motivos de la denegación y pueden seguir estando vigentes? En *The New York Times*, por ejemplo, el acceso a la condición de "comentarista verificado", que supone que sus comentarios no pasan por la moderación previa, es una iniciativa del diario, en función de algoritmos que analizan el historial, y no se admiten peticiones de los lectores.

La fórmula de EL PAÍS es a instancia del lector. El mensaje de denegación ha de aclarar algunos extremos como que la

nueva petición debe hacerse, como mínimo, pasados 10 días y mantener la actividad en Eskup, ya que un factor considerado es el propio historial de comentarios.

Otro aspecto objeto de reclamación es que la petición de entrada en el nuevo foro obliga a que el perfil de Eskup sea público y así permanece aunque la petición haya sido rechazada. En este caso, el lector siempre tiene la opción de modificar nuevamente su perfil en Eskup para hacerlo privado. Algunos lectores critican que usuarios cuya cuenta ha sido cancelada en Eskup regresan cambiando la cuenta de correo y alias. Es cierto que ello se produce, pero la solución que proponen, bloquear la cuenta IP (código numérico que identifica un dispositivo en una red) del lector expulsado plantea problemas. Los responsables técnicos me informan de que se hace cuando se tiene la certeza de que es una IP individual, pero los operadores adjudican en muchos casos IP dinámicas que cambian con una nueva conexión y, en las redes corporativas, el bloqueo de su dirección IP implicaría el bloqueo de todos los que accedan desde la misma.

El foro busca ofrecer una nueva y preferente plataforma a los comentarios de los lectores que se comprometen a un debate crítico, pero sereno.

Los lectores pueden dirigirse al Defensor del Lector al correo electrónico defensor@elpais.es o telefonar al 913 378 200 o al 934 010 500.

Ja fa un quart de segle. Un temps dedicat a la lluita a les trinxeres judicial i legislativa, que ha aconseguit fer madurar una fruita tot i que encara no es pugui agafar de l'arbre. La Coordinadora Estatal de Dones Advocades (CEMA) va organitzar el seu primer congr3s a Barcelona sota el lema *Les agressions a les dones*, despr3s del seu naixement el 1987. Aquest era un problema capital. En aquell moment la viol3ncia contra les femines era, evidentment, un riu subterrani el llit del qual era silencià i cobert en la superfície per una fullaraca legal i consentida. Les lleis contemplaven el càstig per agressi3 per3 sense veure el motor masclista que les propulsava. Les pon3ncies presentades per CEMA aquest any, de tornada a Barcelona, detallen els avanços aconseguits en aquesta mat3ria, que no s3n pocs, tot i que passin desapercebuts per a la majoria de la poblaci3, encara despenjada d'aquest problema social.

I a aquesta poblaci3 3s bo recordar-li que sense el treball de col·lectius com la CEMA no hauria vist mai la llum la llei integral contra la viol3ncia de g3nere (2004) i que 3nicament es podrà anar esgarrapant

DEFENSORA DE LA IGUALTAT

EVA
Peruga

¿De quins valors parlem?

m3s drets si les persones compromeses hi segueixen posant el coll. Ni conformar-se amb el que s'ha aconseguit ni deixar-se tenallar per les dificultats existents: simplement veure en la llista el que ja est3 ratllat i el que queda pendent. Per a les persones llegues en mat3ria jur3dica, la pon3ncia de **M. Ar3nzazu Juan-Aracil Elejabeitia** ens arrossega al nucli de la discussi3 i a per qu3 la viol3ncia masclista no encaixa en un Estat de dret. Observa l'advocada sobre el Codi Penal del 1995: «El b3 jur3dic protegit transcendeix i s'est3n m3s enll3 de la integritat personal a l'atemptar el maltractament familiar contra valors constitucionals de primer ordre com el dret a la dignitat de la persona i al lliure desenvolupament de la personalitat».

Efectivament, estem parlant de valors en democr3cia, 3s a dir, sense sal·conducts ni interpretacions injustes basades en la biologia, la tradici3 o la religi3. Si l'apartheid atemptava contra el dret a la igualtat ciutadana i se substanciava amb viol3ncia, 3com volem que no s'interpreti la viol3ncia masclista com la resultant del mateix desequilibri entre iguals?

L'experi3ncia de les advocades de la CEMA va en paral·lel a la progressi3 experimentada per la societat espanyola des d'aquell 1987 quan sectors de la judicatura reflectien el batec de la societat espanyola que no reprovava actituds contra les femines certament reprovables, especialment perquè elles patien la indefen-

si3. I, per a aix3, s'ha de tornar al mateix concepte de viol3ncia masclista. I, a la vegada, acceptar que ens queden moltes milles al davant fins que els passos fets en la legislaci3 trobin justa correspond3ncia en la seva aplicaci3. Encara falten moltes mesures per protegir les v3ctimes. Falten recursos, falta preparaci3 en g3nere de les persones destacades en aquest sector. I falta sintonia, coregen les advocades coneixedores del panorama, amb les normatives que amb dificultat s'han aprovat o modificat. I aqu3 va una dada de la Mem3ria del Consell General del Poder Judicial del 2013: en els casos de viol3ncia de g3nere el tant per cent de les sent3ncies condemnat3ries 3s molt inferior al d'altres delictes. El 2012, el 49,40%. 3s l'3nic delictes en qu3 les absolucions s3n superiors a les condemnes. Una altra dada oficial: davant el 78% d'ordres de protecci3 dictades el 2004, s'ha passat al 66% el 2011. Quan la viol3ncia masclista torni a assassinar, no fem tant 3mfasi en si ella havia denunciat o no. Anem fins al fons. Els ho devem. ■

 defensoraigualdad@elperiodico.com
 web: defensora.elperiodico.com

EL DEFENSOR
DEL LECTOR

Josep Rovirosa

Allò que no es publica

Escollir vol dir rebutjar. I triar és una decisió que, com qualsevol altra, comporta riscos. El subscriptor Josep Vilà Batlle es queixa que *La Vanguardia*, “en l'edició del dijous 14 de novembre no fes esment a la publicació d'un informe, elaborat per l'Institut d'Estudis Catalans, sobre la situació de la llengua catalana”. L'estudi –diu– “explica entre altres coses que, per primera vegada, ja hi ha al voltant de 10 milions de persones que parlen o són capaces de parlar en català”. I una lectora que prefereix preservar el seu nom, es lamenta que aquest diari no hagi ni informat ni fet la crítica de l'espectacle que Norma Aleandro va portar al teatre Borràs de Barcelona. De dimecres a diumenge de la setmana passada, l'actriu argentina va representar l'obra de Terrence McNally, *Master class*, sobre la vida i el mite de la soprano Maria Callas.

Del volum d'informació que arriba a un diari no se'n publica ni la meitat ni tan sols una quarta part. Un estudi de l'agència Efe fet el 2004 demostrava que de cada nou notícies culturals que transmet, els diaris més importants d'Espanya –entre ells *La Vanguardia*– només en publiquen una (*Globalización de la información y agencias de noticias*, Ignacio Muro; Paidós, 2006). I si tenim en compte que l'agència és tan sols una de les moltes fonts d'informació d'un diari, podem imaginar la dificultat de la tria. Però això no és excusa. Saber conformar la proposta informativa del dia i jerarquitzar amb criteri tots els temes que hi ha damunt la taula de redacció és una de les feines més poc

vistoses, però més important en l'ofici de periodista. I és en aquest punt on cal buscar l'error.

Miquel Molina, subdirector responsable de l'àrea de *Tendències i Cultura*, reconeix que “potser no vam valorar prou bé la importància de l'estudi de l'IEC sobre la situació del català”, entén la sorpresa

Un lector no entén per què no vam publicar un estudi sobre la situació del català i un altre troba a faltar una crítica de teatre

del lector i diu que aquell dia “vam prioritzar altres informacions.” Pel que fa a l'obra de Norma Aleandro, el subdirector explica que, per sort, l'oferta cultural de Barcelona és molt extensa i que el diari no pot publicar la crítica de tots els espectacles. Però “per suplir aquesta mancança –diu– hi ha els suplementes de cap de setmana”. I ens remet al *Què fem* del 8 de novembre, en el qual s'informa de l'estrena de *Master class*, en una pàgina sencera.

La proposta informativa dels diaris ha canviat molt des que la informació arriba als ciutadans per un nombre infinit de canals. La majoria de lectors ja coneix els titulars de les notícies quan obre la primera pàgina. I, per això, els diaris estan més centrats a oferir les claus de la informació i interpretar-ne causes i conseqüències que no pas a subministrar com més notícies millor. Les cròniques valoratives i els reportatges en profunditat aporten un valor afegit. Fa anys, a cada pàgina hi havia sis o set notícies. Ara hi ha un o dos temes per pàgina. Això obliga a filar més prim a l'hora de jerarquitzar els temes i de decidir què és allò que no es pot deixar de publicar. I a les seccions que no són polítiques, en les quals l'agenda informativa no està marcada per declaracions ni activitats oficials, el canvi és més acusat i el risc més gran.

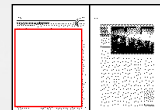
És cert. Tothom té accés als titulars per múltiples canals. Aprofundir i interpretar la realitat és, avui, la funció que ha de cobrir la premsa. Però no hem d'oblidar que les notícies són el fonament del periodisme ni defraudar els lectors amb una aposta que els doni la sensació que al diari li falta alguna cosa.●

Els lectors poden escriure al Defensor del Lector
(defensor@lavanguardia.es) o trucar al 93-481-22-99

Los ingresos de las revistas se hunden

Las revistas y los dominicales no levantan cabeza. En los dos últimos años han visto cómo sus ingresos por publicidad se hunden, lo que ha llevado a grupos como Prisa o Unidad Editorial a cerrar suplementos como *On Madrid* o *Magazine*, respectivamente. La inversión publicitaria en dominicales se ha desplomado un 25 por ciento entre enero y septiembre de 2013 por lo que apenas se han repartido 25,8 millones de euros. Por su parte, las revistas han ingresado un 19,3 por ciento menos. El desplome se ha incrementado con respecto al año pasado cuando la inversión en anuncios en dominicales se hundió un 22,5 por ciento y las revistas un 17 por ciento con respecto a 2011.

Reformes de vidre

CANVIS • El govern publica els sous dels alts càrrecs i endega una reforma per limitar les dietes i retribucions fixes dels directius de les empreses públiques **PARADOXA** • N'hi ha quatre que cobren més que el president de la Generalitat i 22 que superen els consellers **SÍMIL** • Territoris com el País Basc, la Rioja, Cantàbria i Navarra tenen webs de transparència

O.A.-Etxearte / E. Ansola
BARCELONA

Regenerar-se o morir. La posada en marxa del portal de la transparència del govern o l'aprovació d'un codi ètic per als alts càrrecs s'ajusta a la llista de compromisos assumits al febrer per Artur Mas, com a resultat de les dues cimeres anticorrupció amb què l'executiu ha intentat restablir la confiança ciutadana en la gestió política. En temps de descrèdit per la proliferació de casos de corrupció, el gabinet de Mas puja al carro de la regeneració democràtica adaptant-se a les exigències internacionals. La publicació dels sous, amb noms i cognoms, dels alts càrrecs i directius de les empreses públiques, és el preludi d'una reforma que es tramita juntament amb el pressupost del 2014. L'executiu pretén limitar les dietes i posar fi a la paradoxa que hi hagi quatre directius amb retribucions més altes que la del president de la Generalitat i 22 que superin l'annualitat dels consellers. Una anomalia feta pública al mirall d'internet.

Rebaixes en el sector públic

El sou de Mas és de 136.834,78 euros anuals bruts. Però quatre màxims responsables d'entitats del sector públic superen aquesta quantitat, malgrat l'evidència que és el president qui capitanja la institució. Un d'ells és el director de Televisió de Catalunya, Eugeni Sallent (164.965,72 euros), que fins i tot té un sou més elevat que el del president de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, Brauli Duart (129.678,99 euros). El segueixen el president d'Infraestructures de la Generalitat de Catalunya, Joan Lluís Quer (150.549,68 euros); el director general de la Corporació Sanitària Parc Taulí de Sabadell, Joan Antoni Gallego (144.187,40 euros), i el director general d'infraestructures de la Generalitat, Josep Antoni Rosell (139.500 euros). Tenint en compte que un conseller cobra 103.176,38 euros, el web de la transparència revela que hi ha 22 càrrecs d'empreses públiques amb retribucions superiors.

CIU i ERC s'han conjurat per posar fi a aquesta irregularitat. El pro-

El president Artur Mas, al capdavant de la segona cimera per la regeneració democràtica ■ J.L.

51 mesures de regeneració democràtica i transparència va proposar Artur Mas després de les dues cimeres anticorrupció i estan en desplegament.

jecte de llei de mesures fiscals i financeres que acompanya els comptes estableix que les retribucions íntegres anuals amb caràcter fix dels directius de les entitats del sector públic "en cap cas" poden ser superiors a les establertes per als consellers i s'assimilaran a les dels alts càrrecs o de comandament, de manera que es generalitzaran les retribucions dels directors generals (76.270,38 euros) i secretaris (79.651,66 euros). Els sous, a més, es desgranaran a partir d'una assignació bàsica, un complement de

càrrec i, en alguns casos, per una retribució "variable en funció dels objectius assolits o resultats fixats".

Ordre en els criteris

Un reglament n'haurà de concretar els detalls tres mesos després de l'aprovació de la llei, i en els tres següents s'hauran d'adaptar els salaris. També es posarà fre a les dietes i a les indemnitzacions. Aquest és un compromís que els d'Artur Mas i Oriol Junqueras van assumir dins del paquet de resolucions aprovades en el debat de política general. D'al-

tra banda, a part dels sous i del codi ètic que han de signar individualment els alts càrrecs, el govern també publicarà les declaracions patrimonials dels que cessin les seves activitats, per dissipar dubtes sobre l'enriquiment il·lícit. L'estructura del portal de la transparència, de fet, s'adapta a les exigències defensades per Transparency International, l'organització no governamental de referència en aquest camp. De fet, altres territoris de l'Estat han posat en marxa webs similars abans de Catalunya, que l'any passat ocupava el desè lloc en l'índex de transparència de les comunitats autònomes. El País Basc, la Rioja, Cantàbria, Andalusia, Navarra i Castella i Lleó, que l'any passat van liderar per aquest ordre el rànquing de la transparència que avalua l'entitat, també disposen de portals altament detallats. En el cas andalús, per exemple, a través d'un cercador d'alts càrrecs s'arriben a especificar les declaracions d'activitats, béns i interessos, a més de les retribucions de cadascú. La transparència arriba fins als models de cotxe de què disposen.

La nova llei inclourà sancions

En paral·lel a les mesures governamentals, es discuteix al Parlament la nova llei de transparència, que sancionarà els alts càrrecs de l'administració o superiors jeràrquics que incomplixen el contingut de la norma. Així ho van decidir divendres passat els grups que redacten la nova llei, que pretenen sotmetre a aprovació a finals de gener. La darrera sessió es va centrar precisament a abordar el tipus de càstig que s'aplicarà als responsables de vulnerar o incomplir el contingut del text legislatiu. El document de treball que fan servir els diputats com a base d'estudi, elaborat l'abril del 2012, estableix sancions de lleus a molt greus, que abasten des de l'amonestació fins a la inhabilitació del càrrec entre un i cinc anys. No obstant això, s'hi poden introduir canvis. Les sancions per les males pràctiques dels servidors públics són un aspecte central de la llei. Transparency International, de fet, va exigir a l'octubre a l'Estat que les introduís amb claredat per a cada supòsit dins de la norma estatal, que no les preveia. ■

TECNOLOGÍA

El satélite de telecomunicaciones Astra 2G, en la fábrica espacial de Astrium, en Toulouse.

La tele del futuro viaja en satélite

Astra lanza una nueva generación de artefactos que impulsan las emisiones en ultraalta definición ● El Mundial de fútbol se verá con la mayor resolución

ROSARIO G. GÓMEZ
Toulouse

Centenares de satélites de telecomunicaciones que orbitan a 36.000 kilómetros de altura sobre la superficie terrestre rebotan miles de señales que se captan en los tejados de todo el planeta. Un tráfico milimétricamente ordenado que hace que en cada hogar, cualquiera que sea el continente, se reciba la señal correcta. Estos ingenios espaciales permiten distribuir un alud de canales y hacerlo, además, sin las apreturas del espacio radioléctrico por el que circula la TDT (televisión digital terrestre).

Tienen también otra ventaja, señalan los expertos: pueden ofrecer la mejor calidad técnica posible: la alta definición (HD) y la ultraalta definición (llamada 4K), un sistema que se utilizará para las retransmisiones del Mundial de fútbol del próximo año y los Juegos Olímpicos de 2016. Las pruebas de 4K, que multiplica por cuatro la calidad de la HD actual, ya han comenzado. Incluso en España. Canal + ha hecho los primeros experimentos de la mano de la Sociedad Europea de Satélites (SES), que gestiona la flota de Astra. Algunos de estos artefactos se construyen en la fábrica de Astrium de Toulouse (Francia), un gigante de la industria espacial. Sobre sus espaldas recae todo el proceso: diseño, desarrollo y construcción del satélite. El coste oscila entre 250 y 300 millones de euros.

Astrum ultima actualmente en sus instalaciones el Astra 2G, que estará en órbita en el primer trimestre de 2014. Se sumará a la red de 54 satélites de SES, la compañía con sede en Luxemburgo

que distribuye 5.967 canales de televisión en todo el mundo (de ellos, 1.715 son en alta definición) y ofrece cobertura global (alcanza el 99% de la población). En España en el principal operador. De los 2,7 millones de hogares que reciben TV por satélite, 2,2 (el 83%) sintonizan sus señales, expone Luis Sahún, director general de SES en España.

Satélites como el Astra 2G dotarán a Canal + de la capacidad suficiente para los desarrollos tecnológicos que se avecinan. "El objetivo es ser una plataforma 100% en alta definición", anuncia Adolfo Remacha, director técnico de la compañía televisiva. De los 50 transpondedores (canales múltiples) que, de media, alberga un satélite de telecomunicaciones, Canal + ocupa alrededor de 17. "A tenor de los estándares internacionales, para un canal en HD se necesitan 20 megabites, que es el ancho de banda que tiene un múltiple de TDT [con capacidad para cuatro emisoras]. Por eso es imposible que se desarrolle la alta definición en la TDT. Solo el satélite y el cable pueden suministrar esta tecnología", precisa Sahún.

Si los canales convencionales (Cuatro o La Sexta) no tienen el foco puesto en la alta definición, mucho menos piensan en la 4K. Solo los operadores de pago apuestan un sistema, que, según Remacha, "tendrá un largo recorrido en 2015". Este formato ofrece una mayor calidad de la imagen gracias al aumento del número de píxeles. Los colores son más brillantes y no se difuminan, el campo de visión es mayor y los movimientos más suaves debido al mayor número de imágenes por segundo. Así es como se verán, apunta Sahún, los partidos

La flota de SES

► **Canales.** La Sociedad Europea de Satélites (SES) cuenta con 54 satélites de cobertura global. Difunde 5.967 canales, de los cuales 1.715 son en alta definición.

► **Lanzamientos.** Hasta 2015 pondrá en órbita otros cuatro artefactos, que incrementarán la capacidad en un 12% respecto a la del año pasado.

► **Cobertura.** Las señales llegan a 276 millones de hogares en todo el mundo (144 en Europa).

► **Canal +.** SES da servicio a 44 plataformas de televisión por satélite, entre ellas Canal +.

La plataforma Canal + aspira a emitir todos sus canales en HD

de fútbol del Mundial de Brasil. La industria ha comenzado a pensar en 4K. En el mercado hay disponibles unas 300 películas.

Sobre el 4K pivotará la televisión del futuro. Su desarrollo será imparable y todo parece apuntar que engullirá al 3-D, un formato que, según los expertos, está dando últimas bocanadas. Ni la industria ni el público ha mostrado un excesivo interés por este sistema. La necesidad de utilizar gafas pa-

ra ver las imágenes tridimensionales es el gran obstáculo.

A Astrium llegan subsistemas procedentes de varios países (en España, por ejemplo, se elaboran las antenas, cuyo coste es de 10 millones de euros) para su montaje en salas blancas de la factoría de Toulouse. "Se integran los dos módulos, el de servicio y el de comunicaciones. Es una tarea muy compleja porque ambas partes deben coincidir al milímetro", explica la ingeniera Verónica Aznar, directora de Marketing de Astrium. "A 36.000 kilómetros de altura no se puede reparar nada", añade Sahún. Como mucho, desde tierra se puede actuar en el software que lleva instalado el satélite.

Antes de ser trasladado en aviones con grandes bodegas (Antonov o Beluga) las piezas son sometidas a test de estrés. "Se simula el ruido que va soportar durante el lanzamiento y lo que va a sufrir el satélite cuando está cara al sol y en eclipse", detalla Aznar. En salas con gruesos muros, las sirenas suenan a 156 decibelios, el estruendo que se produce en el despegue. Un rugoso y sofisticado papel de color dorado protege al satélite de temperaturas extremas (de 120 grados a 170 bajo cero). Se alimenta de la energía solar, aunque cuando se producen los eclipses solares (20 días al año) ha de recurrir a las baterías. El combustible (3.300 kilos) se usa para corregir posiciones orbitales. El Astra 2G, de seis toneladas de masa en el lanzamiento, está diseñado para funcionar 15 años. Después será transferido a una órbita denominada cementerio a la que se desplazan estos artefactos al final de su vida para evitar la proliferación de la basura espacial.

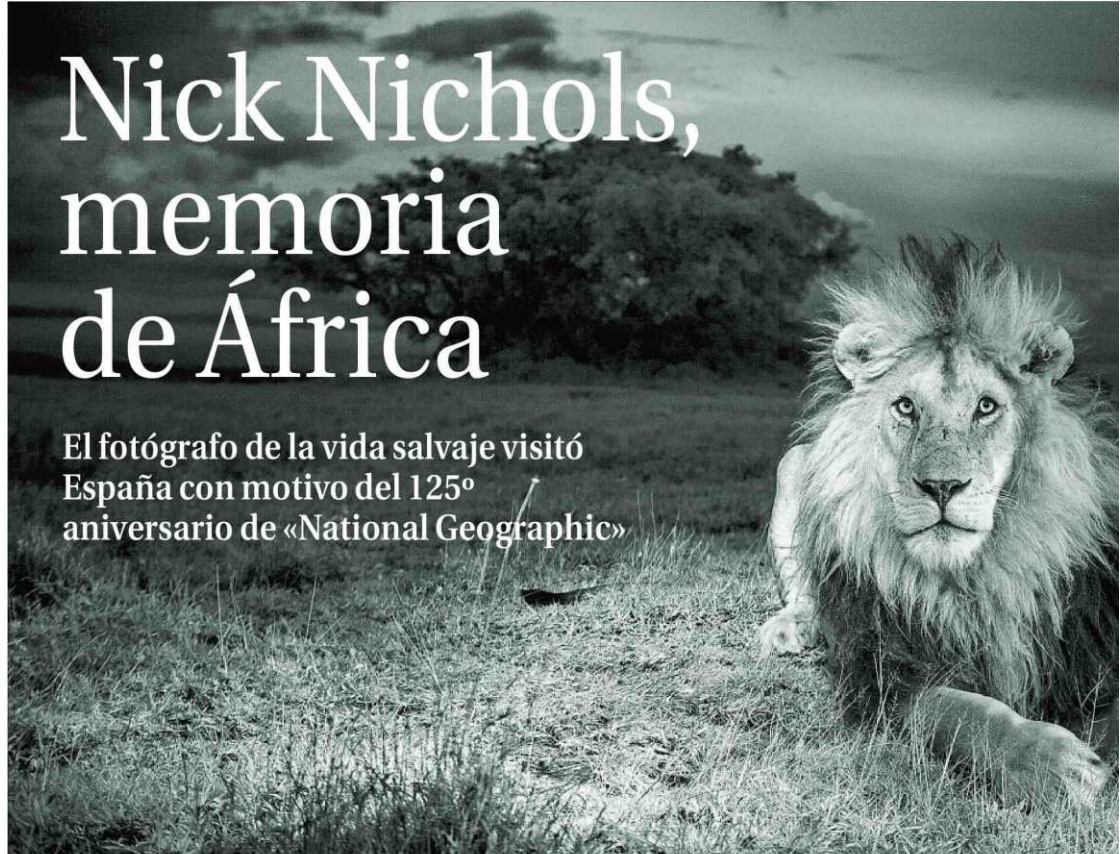
Cecilia García- Madrid

Pasión y carácter. Eso es lo que transmite en las distancias cortas Michael «Nick» Nichols, el editor de fotografía de «National Geographic», que ha visitado España con motivo del 125º aniversario de la revista. Ganador de cuatro premios World Press Photo en la categoría de naturaleza y medio ambiente, en 1982 el Club de Prensa Extranjera de Estados Unidos se puso a sus pies por «informar mucho más allá del sentido del deber», honor que se reserva a los fotógrafos de guerra. Él lo es, aunque de otras contiendas. Concretamente, la de la defensa de los animales en peligro de extinción. «Soy la voz que habla por los elefantes, los leones. Mis fotografías pueden hacer historia, y no lo digo por la calidad que tengan, sino que a través de ellas otras generaciones sepan cómo eran unas especies que quizá estén desapareciendo», dice convencido. Natural de Alabama —«por lo que lo normal es que hubiera terminado siendo carpintero o mecánico»—, uno de sus últimos trabajos es majestuoso y colosal, ya que se pasó dos años captando instantáneas de los leones del Serengeti. Para captarlos, utilizó cámaras robotizadas con infrarrojos y se las ingenió para crear dispositivos que estaban ensamblados en helicópteros eléctricos. Con todo, su principal arma es la paciencia. «A los animales no se les puede pedir una cita —dice Nichols con una sonrisa—, no se puede planificar lo que se va a hacer. Les observaba de noche, de día... Era como una especie de cortejo. Sé que soy un privilegiado y lo valoro tantísimo...».

Tanto, que la fotografía de la portada de la edición española de «National Geographic» que conmemora el aniversario —en ella sale un cachorro mirando fijamente a su madre— forma parte de una serie de 200.000 instantáneas de las que sólo seleccionó trece. «Estaba muy concentrado, percibí ese amor entre ellos y logré captarlo con la dificultad de que, a esa edad, los cachorros son muy vulnerables». Nichols es muy celoso de su trabajo. Y muy riguroso. Durante meses va desechando instantáneas, algo duro, «porque en ese momento recuerdo las emociones que sentí al hacerlas, pero siempre intento elegir aquellas que hablan por sí solas. ¿Que el proceso es bastante lento? Bueno, vivimos en la época de internet en la que todo es inmediato, lo que no significa que todo sea bueno». Nichols tiene un espíritu muy crítico. Lo mismo critica que la edición americana de «National Geographic» haya elegido una «cupcake» para su portada —¿quién quiere ver un pastel en esa revista?, es una blasfemia, no dice nada—, como a quienes immortalizan a los animales en el zoo. «No se puede sacar una foto de un leopardo allí porque no es un

Nick Nichols, memoria de África

El fotógrafo de la vida salvaje visitó España con motivo del 125º aniversario de «National Geographic»

PUBLICACIÓN DE REFERENCIA

La conquista del Everest, el descubrimiento de los restos del «Titanic»... En 1888, treinta y tres caballeros crearon una sociedad para divulgar la geografía y la investigación científica. Desde entonces, han conseguido contagiar su pasión por la exploración a millones de personas con portadas como las del reportaje de los leones del Serengeti (en la imagen). La publicación, que tiene 37 ediciones internacionales —España fue el segundo país en el que salió publicada—, se ha caracterizado siempre por su pasión por la fotografía de gran calidad. En 1926 mostraron las primeras instantáneas submarinas en color y en 1930 las primeras aéreas, aunque en los últimos años es reconocida por sus trabajos de antropología y naturaleza.

auténtico leopardo. No tiene ningún instinto de caza. Y los gorilas están gordos». Lo dice con autoridad, ya que plasmó un primer plano histórico de la naturalista Jane Goodall mientras un chimpancé le tendía una de sus extremidades.

El romance de Nichols con «National Geographic» viene de lejos. Llamó a sus puertas numerosas veces desde que estudiaba en la universidad. Saturó sus co-

rreros con el envío de sus trabajos. Sin embargo, antes ya había llamado llamado la atención de la icónica revista «Rolling Stone» y de la agencia Magnum, que fundaron Henri Cartier Bresson y Robert Capa. Eso sí, nunca se plegó a sus necesidades empresariales. A cambio, les ofreció muchos reportajes que merecían tener sus propias portadas. «Sólo he fotografiado lo que yo quería». Así, para «Rolling Stone» fijó su objetivo en los enormes incendios que devastaban la zona del Amazonas y la vida cotidiana de los veteranos de

la Guerra de Vietnam, que, en vez de volver a su país, querían evitar el desarraigo instalándose en algunos países asiáticos como Tailandia.

Intentos de soborno

Nichols también es conocido como el «Indiana Jones de la fotografía», un calificativo que no le incomoda. «Me lo pusieron cuando era joven... Indiana

Jones forma parte de nuestra cultura y es verdad que he estado en ríos, montañas y cuevas que nadie ha explorado. Cualquier tipo de fama viene bien, porque puedo seguir viviendo de esto gracias a «National Geographic» pero también a los patrocinios», explica.

Eso sí, se pone firme ante los que tienen una visión romántica y aventurera sobre los fotógrafos que immortalizan la vida salvaje y están continuamente viajando. «No soporto estar en aeropuertos o aviones. Luego llegas a un país donde no te quieren, rebuscan entre mis cosas, me hacen miles de preguntas, todo el mundo me intenta sobornar...», comenta con un

CURRÍCULUM Nichols trabajó con anterioridad para «Rolling Stone» y para la agencia Magnum

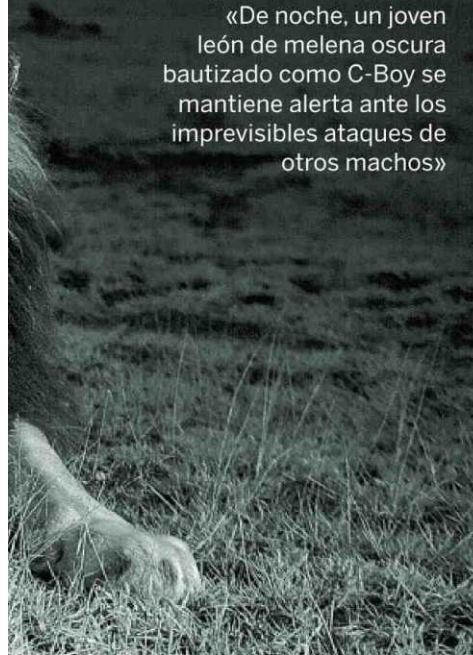
Nick Nichols

LEONES, DE CERCA

Arriba, el autor. Abajo, el Parque Nacional del Serengeti, Tanzania, 2012.

«De noche, un joven león de melena oscura bautizado como C-Boy se mantiene alerta ante los imprevisibles ataques de otros machos»

gesto de desagrado. ¿Y de la fama entre el gremio? Como recoge en su página web, y verbaliza durante la entrevista, «no me interesa que se conozca mi nombre, quiero que sea conocida la imagen. Prefiero que digan “conozco la fotografía de una leona con su cachorro” que “he visto una instantánea de Nick Nichols». Asegura pensando ya en su próximo destino, el de tantas veces, el de siempre, África.

El locutor recibe el premio por su extensa trayectoria radiofónica; la veterana periodista de EFE y el equipo de TVE, por dos reportajes

La Guardia Civil premia hoy a Luis del Olmo, Sagrario Ortega y TVE

A. G. Madrid

El locutor Luis del Olmo por su trayectoria, la periodista de la Agencia EFE Sagrario Ortega por el reportaje *Cómo ganar medio millón de euros secuestrando a un galgo* y el equipo de TVE autor del trabajo GAR, *entrenados para el riesgo* han ganado los premios periodísticos de la Guardia Civil.

El Premio Fundación Guardia Civil 2013 ha recaído en el periodista radiofónico Luis del Olmo por su trayectoria profesional. Se trata del periodista radiofónico más veterano de España y está considerado el creador del género de las tertulias radiofónicas, de la salida de la radio a la calle.

El 1 de julio de 1973 comenzó en RNE la andadura de su programa *Protagonistas*, del que ha dirigido más de 12.000 emisiones en cadenas como la COPE, Onda Cero y ABC Punto Radio. El veterano locutor ha recibido numerosos galardones como reconocimiento a su éxito y su capacidad profesional, entre ellos 8 Premios Ondas, 5 Antenas de Oro y el Micrófono de Oro.

El Premio Periodístico en la modalidad de prensa escrita y radio ha sido otorgado a la periodista de

RECONOCIMIENTO. Luis del Olmo recoge un nuevo galardón a su extensa trayectoria radiofónica. / EFE

la Agencia EFE Sagrario Ortega Alvira por un reportaje sobre un galgo de competición que fue rescatado de una mafia que se aprovechó del animal para ganar cientos de miles de euros.

El Premio Periodístico de la Guar-

dia Civil en la modalidad audiovisual ha recaído en un reportaje sobre el Grupo de Acción Rápida del instituto armado elaborado por Carmen González Rojas, Juan Martín, Francisco Magallón, Juan Antonio Barroso y Julián Llorente, emitido por

Informe Semanal de La 1 de Televisión Española.

Los premios serán entregados hoy en un acto presidido por el ministro del Interior, Jorge Fernández Díaz, y por el director general de la Guardia Civil, Arsenio Fernández de Mesa.

Màrius Carol

Els principis en el periodisme

El baròmetre del CIS ofereix pocs dubtes: els professionals més valorats a Espanya són els metges i els professors universitaris, i els que menys els periodistes i els jutges. En vista d'això, hem de pensar que el nostre Estat de dret és clarament perfectible. No és estrany, doncs, que la Societat Econòmica d'Amics del País (Sebap), dins del cicle sobre els comportaments ètics, hagi inclòs una sessió sobre els mitjans de comunicació. La inacabable crisi ha fet créixer la indignació dels ciutadans contra els polítics i els financers, a qui acusen directament de la situació, però també contra els periodistes perquè no sempre hem encertat en les crítiques i en l'exigència de responsabilitats. S'acusa sovint el periodisme de poc compromís i de falta de sentit ètic, la qual cosa no sempre és una denúncia justa; entre altres raons perquè aquesta crisi ha vist com més de vuit mil professionals anaven al carrer, la qual cosa ha comportat més fragilitat dels mitjans i excés de prudència en els periodistes davant la incertesa sobre el seu futur.

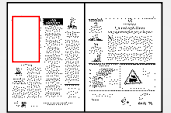
Tanmateix, aquest país continua te-

Periodistes i jutges són els professionals menys valorats a Espanya, segons el CIS

nint una premsa de qualitat perfectament homologable a la dels estats amb més tradició democràtica. Howard Hawks va tenir la prudència de col·locar al principi de la seva pel·lícula *Lluna nova* (1939), la segona versió de l'obra teatral *Primera plana*, una referència irònica sobre el periodisme, que resultava una cuirassa per no enemistar-se amb els professionals. Hawks aclaria: "Tot això va passar a l'època fosca del periodisme, quan un reporter a la cacera d'una notícia era capaç de justificar un assassinat. Naturalment el que es veu en aquesta pel·lícula no té cap relació amb els periodistes d'avui. Hi havia una vegada...". Les crítiques doncs no són noves.

És evident que el periodisme té una gran responsabilitat social i alhora viu amb la premsa del temps, i no sempre l'encerta en els diagnòstics. I possiblement en l'ofici no tothom té la mateixa concepció de l'ètica. Però el lector té l'opció d'escollir. En qualsevol cas, els mitjans convencionals tenen uns responsables que són coneguts pel receptor dels missatges i amb una història darrere; les xarxes socials són més complicades, perquè sovint no se sap qui s'amaga darrere dels missatges i no es poden exigir responsabilitats davant d'un insult o una falsedat.

Indro Montanelli va escriure a les seves memòries que ell complia amb els seus principis però amb prou feines es cuidava de les ideologies, perquè els primers romanen en el temps i els altres canvien continuament. I afegia que, després de molts anys de dedicar-se al periodisme, recomanava preservar el compromís de la coherència només amb els valors fonamentals de la conducta: l'honradesa, la sinceritat, la valentia i la responsabilitat. Tota una lliçó en temps convulsos, especialment per al periodisme.●

pareumàquines
ÀLEX GUTIÉRREZ (@ALEXGUTIERREZM)

L'auge de Susana Díaz al PSOE no li fa gràcia a 'El País'

El País dedicava ahir el seu titular principal a una cita de l'entrevista que li feien a Zapatero. Que un diumenge dediquessin el principal títol de portada a un afer tan poc d'actualitat com les memòries de l'expresident vaig interpretar-ho, primer, com a símptoma de reconciliació: la mà estesa del perdó a ZP per haver-se equivocat fomentant el creixement de *Público* / La Sexta en detriment d'apostar per Prisa. Resumint: Zapatero (i Chacón) preferien tenir mitjans afins propis, més que no confiar en *El País*, rubalcabista de mena. Pensava en tot això quan, tot d'una, veig un títol ben petit amb una cita de Susana Díaz, flamant líder del PSOE a Andalusia. Agafo *El*

Mundo i veig que li dediquen la foto de portada. El joc de titulars és una col·lecció d'abusos contra l'actual secretari general dels socialistes: "El PSOE aclama Díaz i li indica a Rubalcaba la sortida", "Griñán: «El nostre temps ja ha passat»", "Zapatero: «Qui visqui en el passat es perdrà en el futur»". És a dir, que el dia en què es presenta en societat –per entendre'ns– qui té més números per acabar substituint Rubalcaba, *El País* treu una entrevista atemporal i la contraprograma. Caram, amb la gran família (mediàtica) socialista.

La reputació de Rajoy

"Rajoy gaudeix a Catalunya d'una raonable reputació", escriu a *La Vanguardia* José Antonio Zarzalejos. No presenta cap dada objectiva que avaluï tan sorprenent tesi. Busco l'enquesta del CEO: no pregunta als catalans que posin nota als líders espanyols. Hum... Busco la del CIS: les dades les pots segregar per mida de municipi, però no per autonomia. Hum, hum... Furgant la xarxa trobo aquesta notícia del juliol del mateix diari: "L'enquesta postelectoral [...] del CIS dona un resultat inequívoc: el 82,7% dels catalans considera desfavorable la posició del govern popular de Rajoy respecte a Catalunya. Tot just un 6% la veu com a favorable". Vist així, em sembla una valoració ben *raonable*.

Mor el periodista alacantí Enrique Cerdán Tato

El periodista, escriptor i polític Enrique Cerdán Tato va morir ahir a Alacant als 80 anys, segons van informar a l'agència Efe fonts de l'entorn familiar. Nascut a Alacant el 1930, Cerdán Tato va mantenir una intensa activitat antifrancquista que el va portar a militar al Partit Comunista d'Espanya (PCE) i, a partir del 1976, al Partit Comunista del País Valencià (PCPV). El periodista va ser també membre de la Junta Democràtica i de la Taula de Forces Polítiques i Sindicals del País Valencià. Més enllà de l'àmbit polític, va participar en la fundació de la Unió de Periodistes del País Valencià.

Com a periodista havia treballat a *Información de Alicante*, *Sábado Gráfico*, *La Verdad*, *Cambio 16*, *Mundo Obrero*, *Interviú* i *El País*, entre altres mitjans. A més de cronista de la ciutat d'Alacant i professor honorari de la Universitat d'Alacant, Cerdán va col·laborar també en publicacions culturals com *La Estafeta Literaria* i *Papeles de Son Armadans*. A banda d'actualitat també va escriure diversos llibres, tant de ficció com de no-ficció, com un dedicat a Ovidi Montllor. Al llarg de la seva trajectòria va rebre distincions com el Premi de la Crítica de la Comunitat Valenciana, el de les Lletres Valencianes o el Llibertat d'Expressió de la UPV.

RTVE

Un aspecte de +TVE

TVE llança una 'app' que permet gravar vídeos de programes

► Televisió Espanyola ha llançat una aplicació per a mòbils anomenada +TVE, que permet als espectadors capturar trenta segons de vídeo de qualsevol programa i compartir-lo a les xarxes socials. L'app està disponible des de divendres de manera gratuïta a les botigues d'Apple i a Google. En l'àrea esportiva es podrà provar per primera vegada demà durant el partit de la Champions League entre l'Ajax d'Amsterdam i el FC Barcelona. / Redacció

'El día después', de Canal+, presenta el fotògraf del Barça

► El popular programa esportiu que emet els dilluns Canal+, *El día después* (20.15 h), que procura oferir perspectives poc conegudes sobre els equips de futbol, dedicarà avui un ampli reportatge a Miguel Ruiz, el fotògraf oficial del FC Barcelona. Aquest fotoperiodista és l'autor de moltes de les fotografies que ens arriben sobre el club blaugrana, ja que té accés a llocs als quals no en tenen la resta de fotògrafs. Ruiz, que en la seva joventut va ser futbolista, és un dels personatges més carismàtics del club blaugrana. Miguel Ruiz és l'autor de les fotografies que il·lustren el llibre *Estem fent història*, escrit pel periodista de RAC 1 Raül Llimós, sobre un dels períodes més exitosos de la història del Barcelona. / Redacció